

NIEUWE AVONTUREN

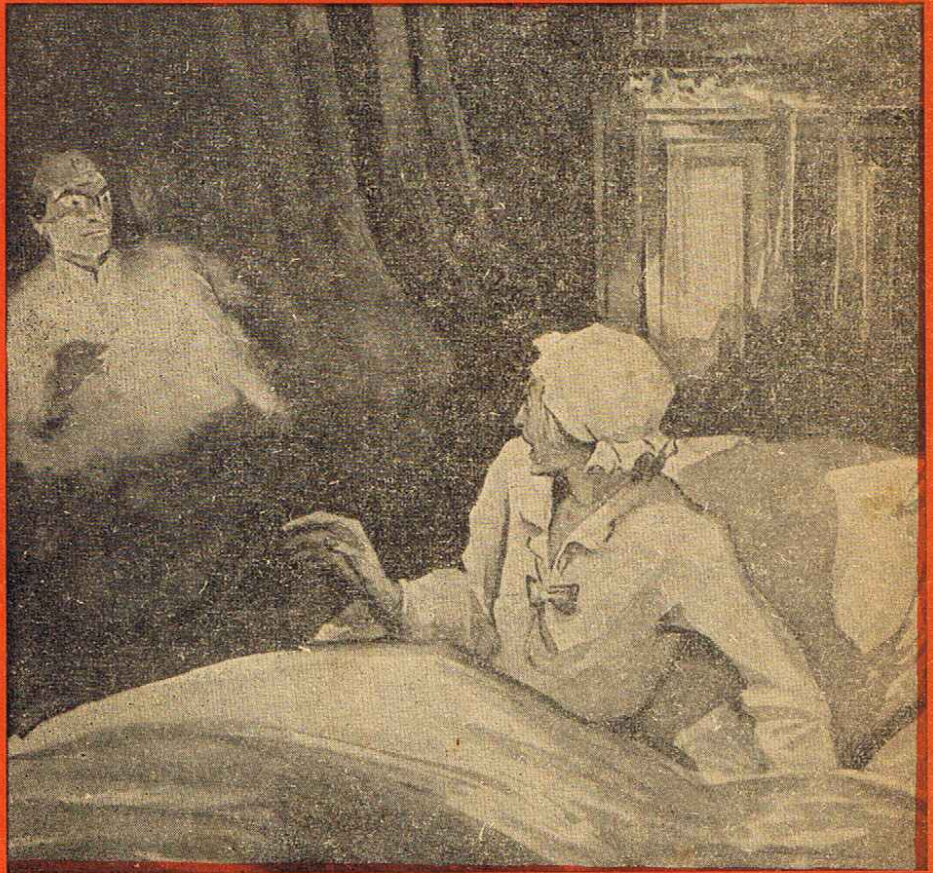
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Uit de dood herrezen

Nr 2182

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

UIT DE DOOD HERREZEN

Hoofdstuk I

EEN ONDERBROKEN AUTOTOCHT

Vroeg in de ochtend van een verrukkelijke, schone lentedag, reed een tamelijk grote, donkergrijs gelakte toerauto, een met eenkrachtige Rolls Royce motor, bestuurd door een zwaar gebouwde chauffeur, in een smaakvolle en toch volstrekt niet opvallende livrei, in een kalme vaart langs een der mooie wegen in het Zuiden van Frankrijk, niet ver van de Italiaanse grens.

In de auto waren twee heren gezeten, in praktische reiskleding. Zij verschil-

den tamelijk veel in leeftijd en de oudste der beide mannen kon omstreeks veertig jaar zijn, in ieder geval slechts weinige jaren ouder, want weliswaar begon zijn haar hier en daar licht grijze draden te vertonen, die er als zilver doorliepen, maar zijn grijze ogen glansden nog van jeugdig vuur en de minste van zijn bewegingen legden getuigenis af van vlugheid en kracht. Het fijn gesneden gelaat met de klassieke trekken vertoonde een ernstige uitdrukking.

Het was volkomen gladgeschoren en licht gebruind, door een langdurig verblijf in de buitenlucht.

Zijn metgezel, een half hoofd kleiner dan hij zelf, kon omstreeks tien of vijftien jaar jonger zijn en zijn vrolijk lachende, blauwe ogen en dik blond haar, gaven hem een uiterlijk, dat men meisjesachtig had kunnen noemen, als daar niet de vastberaden uitdrukking om de lippen was geweest en de krachtige vorm van de wenkbrauwen.

De oudste dezer beide mannen was John Raffles, lang gezocht door Scotland Yard, slechts zeer zelden ontdekt, enkele malen gevat en nimmer blijvend in gevangenschap gehouden.

Ja, hier reed «de gladder schelm», zoals de heer Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, hem plachte te noemen, rustig in zijn auto, aan de zijde van zijn trouwe vriend Charles Brand.

En toch had zich nog slechts weinige dagen te voren, in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar hij zich thans bevond, een gevaarlijke comédie afgespeeld, waarin de gentleman-inbreker een hoofdrol had vervuld en toen het scherm over deze comédie viel, had hij zich in het bezit bevonden van een zeer fraaie verzameling juwelen, van niet minder dan ongeveer dertig duizend pond sterling waarde.

De derde man, degene die de auto bestuurde, was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die zich sedert vele jaren in zijn dienst bevond en de Grote Onbekende met roerende trouw aanhing en zijn leven voor hem zou hebben gegeven.

Somtijds wist de brave kerel, wat Raffles voornemens was, wat hij deed, somtijds was het hem volkomen onbekend, maar wat Raffles ook mocht berichten, het was goed gedaan in de ogen van James Henderson. Het was enige jaren geleden toen Henderson voor het eerst door een toeval ontdekte, dat Raffles eigenlijk een dief was.

Henderson was niet zo intelligent als Brand, hij was ongetwijfeld maar een eenvoudige knaap, maar niettemin begreep hij al spoedig de beweegredenen,

welke Raffles dreven tot zijn daden, die hem buiten de maatschappij moesten stellen.

Geruime tijd hadden Raffles en Brand gedurende de rit gezwegen, om slechts te genieten van het heerlijke schouwspel, hetwelk zich aan hun ogen voordeed.

Toen begon Brand eindelijk:

— Jij hebt nu Henderson uit Londen laten overkomen, Edward, met je grote auto en er is niemand, die dat zo waardeert als ik. Maar zeg nu eens wat je doel is?

— Ik ben voornemens mij te gedragen als de vogels in de lucht, antwoordde Raffles. Als het kan, wil ik mij eens enige dagen voorstellen, dat er geen onrechtvaardigheid heerst over de wereld, geen haat en tweedracht, geen schreeuwende onbillijkheid, geen onderdrukking en geen armoede.

Terwijl de beide vrienden nog geruime tijd doorspraken over het lievelingsdenkbeeld van Raffles, een samenleving te stichten, waarin gebrek een volkomen onbekend begrip zou zijn en waarin de mensen zouden trachten elkaar wat beter te begrijpen en te steunen, gleed de auto in niet al te snelle vaart over de prachtige brede weg, die van Nice naar Cannes voert. Deze weg volgt bijna overal de spoorlijn, welke de beroemde plaatsen aan de Cote d'Azur met elkander verbindt Monaco, Ville France, Antibes, Cannes, Nice en de andere bekoorlijke plekken, die deze streek stempelen tot een waar lustoord.

Maar Raffles was niet voornemens hier stil te houden. Hij reed door het stadje Frejus, aller bekoorlijkst gelegen, dicht aan de kust van de Middellandse Zee, aan de voet van het gebergte dat Les Maures heet en dat zich uitstrekt van Toulon tot Cannes.

Nu en dan kwam de spoorlijn weer te voorschijn, die maar nauwelijks plaats weet te vinden tussen de vlakke kust, bespoeld door de kalme golven van de diep blauwe zee en de uitlopers van het gebergte, indrukwekkend van schoonheid of lieflijk door kalmte en rust.

Het was bijna half een en tijd om aan de lunch te gaan denken, toen de auto het stadje Hyères naderde. Hier besloot Raffles te stoppen en het verdere gedeelte van de dag in de omstreken door te brengen.

Zij leenden zich bijzonder voor een wandeling in die omstreken, en wie van romantiek hield, kon hier zijn hart ophalen.

Slechts zelden vertoefde hier een toerist, want het oord lag geheel en al buiten de geijkte toeristenwereld, met haar motorboot-wedstrijden, haar autorennen, haar ijdele modepoppen, juwelen, dure hotels, nacht-cabarets, five o' clock teas en concerten. Hier geen golfbanen geen tenniscourts, geen hockey-terreinen, geen stands voor het schieten op duiven, niets dan de onge-repte natuur.

Raffles kende deze plek nog slechts van horen zeggen en nu hij er eenmaal was, besloot hij hier enige dagen te vertoeven.

Hij liet de auto stilhouden voor een vrij groot restaurant, op het schilder-achtige marktplein en Raffles en Brand stegen uit, terwijl Henderson de auto ging neerzetten in een juist tegenover het restaurant gelegen garage.

De twee vrienden hadden spoedig de grote restauratiezaal opgezocht, waar het tamelijk druk was en waar hun binnentreden wel enig opzien baarde, terwijl zij zich een plaats opzochten, zo dicht mogelijk bij een der ramen.

Wat Henderson betreft, zij wisten dat zij hem niet zouden terugzien voor hij werd geroepen.

Toen de kellner het bestelde had gebracht en de geur van een voortreffelijk toebereide Irish Stew de reukzenuwen van Brand streelde, die verzot was op dit nationaal gerecht, begon hij:

— Wat zijn je plannen voor vanmiddag?

— Ik wilde de landtong eens gaan verkennen, beste Charles, die zich ten Zuiden van Hyères uitstrekt. Men kan hier waarlijk wel van een onderzoekstocht spreken want de bewoners zijn er schaars en de huizen eveneens. Men heeft mij echter medegedeeld, dat

men daar nog enige zeer fraaie, oude kastelen aantreft, waarvan er een paar zelfs uit het midden van de vijftiende eeuw moeten dateren.

— Wij zullen niet per auto gaan?

— Neen, neen. Ten eerste wil ik nu weer eens mijn benen gebruiken en ten tweede zijn de wegen daar minder geschikt om ze met een grote auto als de onze te berijden. Prepareer je echter op een lange wandeling, want wij zullen wel niet terugkeren voor het middagmaal.

— Je wilt dus hier logeren vannacht?

— Ja, en ik zal de kellner naar een goed hotel vragen.

Een half uur later had Raffles de nodige inlichtingen gekregen en de kellner had hem, door de ruit van het grote raam heen, een hotel aangewezen, aan de andere zijde van het oude marktplein gelegen en dat zeker tot de oudste gebouwen van de stad moest behoren.

Raffles liet de kellner Henderson opzoeken en de man vond de reus met de handen op de rug, in diepe aandacht verzonken voor de kippenren achter in de tuin.

Aanstonds begaf Henderson zich naar het restaurant en bleef op de drempel van de deur wachten.

Raffles kwam glimlachend naar hem toe en zei:

— Je hebt zeker wel lust in een goede wandeling, James?

— Die zou mij zeker goed doen, mylord, maar ik ken hier de weg niet.

— Dat is niets, ga maar met ons mee, wij gaan er op uit.

— Waarom? Zit je die livrei niet goed naar de zin?

— Zogoed als het maar kan, mylord, maar...

— Dan is het in orde, viel Raffles hem in de rede; ga nu mee, want wij moeten eerst voor vannacht logies bespreken.

De drie mannen verlieten het restaurant en staken het marktplein over.

In het hotel bleken nog enige kamers beschikbaar te zijn en de waardige hotelier was zeer verheugd, dat hij een Engels graaf onder zijn gasten zou

tellen. Raffles liet zich inschrijven onder de naam van graaf Panhurst, reizende in gezelschap van zijn secretaris Burns, want onder de eerste naam had Henderson ook de garage moeten huren voor de auto.

De bagage, slechts bestaande uit een koffer en enige valiezen, werd uit de auto gehaald en naar de bestelde kamers overgebracht en de wandeling kon een aanvang nemen.

Hoewel Raffles voortreffelijk Frans sprak, viel het hem niet zo gemakkelijk, wijs te worden uit het zonderlinge taalje, hetwelk de bevolking van deze Zuidelijk gelegen stad sprak, maar toch slaagde hij er in, zich de weg naar de landtong te laten wijzen.

De drie wandelaars verlieten Hyères aan de Zuidzijde en met de veerkrachte tred van mannen, die veel lichaamsbeweging nemen, liepen zij voort.

Het was ver in de lente en de lucht was bezwangerd met de zoete geuren van bloeiende seringen, viooltjes en rybes.

Op een van de heuvels verhief zich de ruïne van een oud kasteel; Raffles ging er onmiddellijk naar toe en besteedde er een uur aan, de bouwval van alle kanten te bezichtigen.

Hij bewonderde de ontzaglijk dikke muren, daalde in de kelder af, langs een smalle, stenen trap, beklom een ronde hoektoren die bijna geheel intact was gebleven en hield intussen een van die kleine voordrachten over middeleeuwse bouwkunst, waarnaar Brand met de grootste belangstelling placht te luisteren.

Hier werd wat gerust en daarna werd de wandeling voortgezet.

Zij gingen voorbij enige hoeven, waar druk gewerkt werd en ook was hier en daar een landhuis zichtbaar, maar over het algemeen genomen was de streek eenzaam en toch kon men geen lieflijker plek verlangen om er te vertoeven.

Het was bijna drie uur in de namiddag, toen de drie wandelaars eindelijk het einde van de landtong hadden bereikt.

Geruime tijd bleven zij zwijgend en in diepe bewondering het schouwspel gadeslaan, dat zich daar aanbood.

Zij stonden op een hoge klip, die tamelijk steil naar het strand afdaalde, als men tenminste die naam mocht geven aan de verzameling rotsen, die zich onder de klip uitstrekte.

Vóór hen, door de zachte bries nauwelijks bewogen, strekte zich de Middellandse Zee uit. Ter rechterzijde lag, te midden van een groot park, een kasteel, dat wel van zeer oude datum moest zijn, want een gedeelte er van was reeds in puin gevallen en de eigenaar scheen er volstrekt geen moeite voor te doen of er geld voor over te hebben de bouwval te laten herstellen. Hetzelfde kon gezegd worden van het park. Het was zelfs voor de leek duidelijk waar te nemen, dat het in geen jaren onderhouden was. De verbazende groeikracht van de bodem en het warme klimaat had van dit park in weinige jaren een ware wildernis gemaakt, een echt bos, rondom het kasteel van de schone slaapster.

Brand had zich op een zware rotsblok neergezet, onder de indruk van de stilte en de heerlijke omgeving en geruime tijd sprak hij geen woord. Nu wees hij met uitgestrekte hand voor zich uit, over de zee en vroeg toen:

— Wat is dat daarginds?

— Dat is het eiland Porquerolles, Charles! antwoordde Raffles. Het ligt op ongeveer vier kilometer van de kust.

— Is het bewoond?

— Zeker, maar zo goed als uitsluitend door vissers. Des zomers echter komen er wel badgasten, naar ik heb gehoord, om er te zwemmen, te vissen, in de duinen te luieren en verder te doen wat in hun hoofd opkomt.

— Laten wij dat kasteel toch eens van naderbij beschouwen; het maakt zulk een eigenaardige indruk van verlatenheid.

— Dat is mij ook opgevallen, hernam Raffles. Kom, wij zullen eens wat dichterbij gaan. De rand van de klip volgende, liepen de drie mannen langzaam voort.

De indruk van verlatenheid werd steeds groter. Door het geboomte heen, konden zij het kasteel thans bijna in zijn geheel zien liggen. De meeste vensters waren met luiken gesloten en slechts gelijkvloers waren enige ramen zichtbaar.

— Zou dat kasteel onbewoond zijn? vroeg Brand, ondanks zichzelf zacht sprekend.

— Zo ziet het er althans uit, Charles, antwoordde Raffles.

Nog enige ogenblikken bleven de drie mannen kijken naar het vervallen, doodse kasteel, met zijn vier machtige hoektorens, bekroond met een puntig dak van leien, zijn kantelen, zijn ophaalbrug, waarvan de kettingen zwaar verroest waren en zijn diepe, opgedroogde slotgracht en keerden toen op hun schreden terug.

Brand begaf zich naar de rand van de klip en beklom daar een verhevenheid van de bodem, ongeveer vier meter hoog, teneinde het kasteel wat beter te kunnen overzien.

Maar nauwelijks was hij boven, of hij slaakte een onderdrukte kreet, strekte zijn handen uit, trachtte zijn evenwicht te bewaren, maar viel het volgende ogenblik naar beneden.

Hij had op een losliggende, ronde steen getrapt en de oppervlakte van deze monsterachtige grote klei, want dat

bleek het inderdaad te zijn, was zeer glad.

Hij stond echter dadelijk weer op, maar trok een pijnlijk gezicht en kreunde zacht.

— Wat voer je daar nu voor kunsten uit, Charles! riep Raffles op bestraffende toon. Toch niets gebroken?

— Ik weet het niet, maar mijn enkel doet geweldig pijn.

Zonder een woord te spreken bukte Raffles zich, maakte snel de rijglaars los, stroopte de sportkous af en zei laconiek:

— Je hebt je enkel verstuikt; dat ziet er lelijk uit; er is geen sprake van dat je met die voet kunt lopen. Over tien minuten zal je enkel geheel en al zijn opgezwollen. Er moet wat aan gedaan worden en heel gauw ook!

Hij keek om zich heen en vestigde zijn oog op het kasteel.

— James, zie jij kans om mijnheer Brand naar dat huis te dragen? Wij moeten fris water hebben en wij zullen vragen of hij daar een paar uur mag rusten. Ik wil trachten de enkel met masseren weer te genezen, althans bruikbaar te maken.

Henderson antwoordde niet, maar hij tilde Brand, die blijkbaar veel pijn leed, als een kind van de grond, nam hem in zijn armen en droeg hem met het grootste gemak naar het hek.

Hoofdstuk II

HET KASTEEL DER SCHONE SLAAPSTER

Terwijl Henderson, met Brand in zijn armen, bleef wachten, trok Raffles aan de bel.

Met een knarsend geluid schoof de roestige beldraad langs de stijl van het eertijds vergulde, monumentale hek.

Toen zij enige minuten gewacht hadden, trok Raffles nogmaals aan de schel; hij trok de roestige draad stuk en stond daar met de schelknop in de hand.

— Nu, het is een vreemd huis, dat is zeker, mompelde hij. Maar ik zie daar, dat het hek open staat! Laten wij maar binnengaan.

Hij duwde het hek wat verder open, dat, alsof het een levend wezen was, tegenstand bood aan zijn pogingen.

Het was een zwaar hek en het moest een lange, tijd niet geopend zijn, want ook de hengsels waren zwaar verroest en piepten oorverscheurend, toen het hek bewogen werd.

Achter het hek begon een brede oprijlaan, die zich verderop in tweeën splitste en met een grote bocht heenliep om een grasperk, in het midden waarvan zich een opgedroogde vijver bevond, om te eindigen voor het fraaie terras, afgesloten door een marmere balustrade.

Ter linkerzijde bevond zich de ophaalbrug, die toegang gaf tot een poort, afgesloten door een zware, met ijzer beslagen deur.

De mannen liepen over de oprijweg voort, waarvan het grind bijna geheel verdween onder mos en onkruid en nog altijd vertoonde zich niemand.

Zij liepen om de vijver heen en beklommen de treden van het terras. Raffles trok aan de koperen schelknop, naast de deur. Met een diep, hol geluid ging daarbinnen de bel over.

Reeds wilde Raffles weer ongeduldig heengaan, om te trachten ergens een bediende te vinden, toen er daarbinnen sloffende schreden naderden. De deur werd op een kier geopend en Raffles zag aanstonds twee zware, koperen kettingen, die haar tegenhielden. In de opening was het gerimpelde gelaat zichtbaar van een man met gebogen rug en lang, sneeuwwit haar. Er lag een wantrouwende uitdrukking op zijn gelaat, toen hij de vreemdelingen aandachtig één voor één opnam en toen met een schorre stem, die het spreken ontwend scheen te zijn, vroeg:

— Wat is er? Wat wilt gij? Hoe komt gij hier?

— Door het park, goede vriend, antwoordde Raffles, meer verbaasd dan verontwaardigd door het barse optreden van de bediende. Ik verzoek u, uw meester te vragen of ik gedurende een paar uren mijn vriend hier mag behandelen. Hij heeft zijn enkel verstuikt; het is tamelijk ernstig en hij moet spoedig behandeld worden. Wij zullen het u waarlijk niet lastig maken, maar ga toch spoedig aan uw meester verlof vragen.

De bediende haalde de schouders op en zei brommend:

— Ik kan zoiets aan mijn meester niet vragen; hij wil geen vreemden

zien, hij zou woedend op mij worden, als ik zijn bevelen niet gehoorzaam.

— Maar mijn vriend lijdt erge pijn, antwoordde Raffles dringend. Ik vraag u niets dan een rustbank, mijnentwege in de vestibule, wat fris water en enige linnen lappen. Als gij er wat azijn bij kunt doen, des te beter.

— Neen, niets van dat alles, hernam de oude man ruw. Geen indringers in dit huis!

Reeds wilde hij de deur weer in het slot werpen, toen Raffles hem eensklaps verschrikt zag omkijken. Een kleine, magere, fijngevormde hand, als uit oud ivoor gebeeldhouwd, kwam op de schouder van de bediende liggen en een zachte stem klonk:

— Wat is dat, Philip?

— Neem mij niet kwalijk, mevrouw de gravin, ik had de deur niet moeten openen; het zijn lieden, die...

— Een weinig medelijden vragen voor een gekwetste, gravin, viel Raffles hem in de rede.

De bediende scheen zacht op zij te worden geduwd en door de opening van de opening van de deur werd een van top tot teen in het zwart geklede, kleine dame zichtbaar, fijn en teer, met een aristocratisch gelaat, zilverwit haar, met een fijn kanten doekje om hoofd en schouders geplooid, de indruk makend, alsof zij zo was weggelopen van een schilderij van Watteau of Fragonard, met haar donkere, maar eindeloos droefstaande ogen, haar ouderwets gewaad en haar edele trekken. Hoe oud zij was viel moeilijk te bepalen, maar zij moest wel minstens zestig jaar zijn.

Zij keek Raffles onderzoekend aan en toen klonk haar zachte stem weer:

— Gij zei dat gij een gekwetste bij u had? Waar is hij?

Raffles wenkte Henderson om naderbij te komen, wees op de voet van Brand, die reeds danig was opgezwollen en zei:

— Mijn vriend is van een rotsblok gevallen, gravin, en heeft daarbij de enkel verstuikt. Ik vraag u niets anders dan enkele uren gastvrijheid onder uw dak, teneinde te trachten de voet door massage weer bruikbaar te maken. Ik

ben geneesheer. Ik zal het u volstrekt niet lastig maken, daarvan kunt u verzekerd zijn.

— Doe de deur open, Philip, zei de oude dame eenvoudig.

— Maar madame, als mijnheer de graaf eens mocht komen, riep de bediende verschrikt.

— Ik zal wel zorgen dat hij hier niet komt! Wij mogen geen vreemdeling van onze deur zenden, die onze hulp inroept! Wat denk je dat mijnheer Armand zou hebben gedaan?

De oude man boog het hoofd en met bevende stem antwoordde hij:

— Mijnheer Armand zou zeker niet gearzeld hebben hen binnen te laten.

— Doe dan de kettingen van de deur, Philip, breng die heren naar de blauwe kamer en geef hen alles wat zij vragen!

Zo zachtjes mogelijk deed de oude bediende de kettingen van de deur en Raffles trad binnen, op de voet gevolgd door Henderson, die nog altijd de zacht kreunende Brand droeg.

Dadelijk wendde Raffles zich tot de oude dame en zei, met een buiging en terwijl hij vol belangstelling het fijne gelaat gade sloeg:

— Sta mij toe dat ik mij aan u voorstel, madame. Ik ben graaf Panhurst, mijn vriend is mijn secretaris Burns en degene, die hem draagt, is mijn chauffeur.

— Gij zijt een Engelsman, mylord? vroeg het oude dametje, terwijl zij Raffles aandachtig opnam. Gij zijt nog jong, naar het mij toeschijnt. Hebt u mede gestreden in de afschuwelijke oorlog?

— Twee jaren, madame, als piloot van de R. A. F.

— Waar hebt u dienst gedaan?

— Hoofdzakelijk verkenningswerk in Vlaanderen, maar ook toen de invasie naderde, in uw land.

De oude gravin wendde zich tot de bediende, wrong de tengere handen en zei op een toon van diepe smart:

— Hij was was er bij, Philip. Hij was er bij.

Toen wendde zij zich weer tot Raffles en vervolgde:

— Sta mij toe dat ik aanstonds enkele woorden met u spreek, mylord. Maar behandel thans eerst uw vriend, ik zal u alles laten geven wat gij wenst. Philip, wijs de graaf de weg. Spoedig. Ik geloof dat ik daar schreden hoor!

Zeer verwonderd over deze woorden en over het gehele gedrag van meesters en knecht, volgde Raffles de oude bediende, die, zo snel zijn oude benen hem wilde dragen de ruime vestibule in haar geheel overstak, een brede trap begon te beklimmen, een gaanderij ten-einde liep en ten slotte de deur opende van een groot met blauwe stof behangen vertrek.

En al die tijd had Henderson zonder de minste inspanning Brand gedragen. Het vertrek was zeker een geruime tijd niet betreden, want er hing een bedompte lucht. Waarschijnlijk was het een afgelegen vleugel van het huis, waar zelden een voet gezet werd. Philip liep haastig door het schemerachtige vertrek naar een der vensters en sloeg een gordijn ter zijde.

Een wolk van stof dwarrelde dadelijk door het vertrek, als goud schitterend in de stralen van de ondergaande zon.

— Zoudt gij het raam willen openen, goede vriend, vroeg Raffles. Het is goed als er wat frisse lucht binnenkomt.

Philip gehoorzaamde dadelijk en een frisse luchtstroom drong het vertrek binnen, dat misschien vele jaren niet geopend was.

Henderson had intussen Charles Brand op een brede rustbank nedergelegd, zo behoedzaam als het hem mogelijk was, maar de jonge man was bleek van pijn en moest zijn tanden opeenklammen, om het niet uit te schreeuwen.

Raffles wendde zich weer tot de oude man en zei:

— Laat nu spoedig een van de andere bedienden water, azijn en linnen brengen.

— Ik zal het zelf doen, mylord er zijn hier geen andere bedienden behalve ik, zei de oude man op zachte toon.

— Zijt gij de enige hier? vroeg Raffles verbaasd. Ik meende hier wel twintig bedienden aan te treffen in dit grote huis.

— De tijden zijn niet meer wat zij vroeger waren, mylord, mompelde de oude met gebogen hoofd. Er worden nog slechts een paar kamers bewoond. Maar ik zal aanstonds het nodige halen!

Hij ging haastig heen en Raffles trad op Brand toe, betastte even de voet, hetgeen de patient een onderdrukte kreet van pijn ontlokte en zette toen een bedenkelijk gezicht.

— Het ziet er lelijker uit dan ik dacht, zei hij hoofdschuddend. Het is een ernstige peesverrekking. Ik vrees dat er geen sprake van zal zijn, dat je in de eerste dagen zult kunnen lopen. Wij zullen wel een taxi voor je moeten laten aanrukken, om je te vervoeren, want een taxi kan deze plek onmogelijk bereiken. En dan zal je een paar pijnlijke uurtjes moeten doorbrengen, arme kerel!

— Wat zijn het voor mensen hier? vroeg Brand in het Engels en bij ieder woord zachtjes kreunend. Ik ben hen toch niet tot last?

— Nu, dat wij bijzonder welkom zijn, zou ik niet durven zeggen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb gesproken met de vrouw des huizes en die heeft ons toegelaten, maar er moeten hier nog anderen zijn, de graaf onder meer, die geen vreemdelingen kan uitstaan, waarom dat is mij natuurlijk volkomen onbekend.

Een ogenblik later kwam Philip terug, met een kom fris water, een handdoek, wat pluksel, verbandlinnen en een doosje zalf.

— Dat is alles uit de oude verbandtrommel, mylord zei hij met een vaag glimlachje. Er werd hier vroeger veel gejaagd en dan gebeurden er wel eens kleine ongelukjes. Mevrouw de gravin heeft mij bevolen u te zeggen, dat gij u volstrekt niet moet overhaasten en zij wenst mijnheer, hier maakte hij een kleine buiging in de richting van Brand, een spoedig herstel toe.

— Ik zeg de gravin dank voor haar belangstelling, goede vriend, zei Raffles. Zou je mij kunnen zeggen of ik hier in de buurt een rijtuig kan huren?

— Een rijtuig? herhaalde Philip verbaasd.

— Of, als het niet anders kan, een boerensjees? De zaak is, dat ik mijn vriend per as zal moeten vervoeren. want de verrekking is zeer ernstig en van lopen is in de eerste dagen geen sprake.

— Ik zal eens informeren, mylord, misschien is er op de naastbijgelegen boerderij wel zo iets te krijgen.

— Is hier op het kasteel geen voertuig?

— Rijtuigen in overvloed, mylord, maar geen paarden, antwoordde Philip. Wij hadden ze niet meer nodig, wij hebben ze verkocht.

— Nu, zie wat gij voor ons kunt doen, dat zou ik zeer waarderen, hernam Raffles.

De oude Philip ging opnieuw heen, Raffles trok zijn jas uit, wreef de voet van Brand met wat zalf in en begon die zo voorzichtig mogelijk te masseren.

Na een half uur ongeveer hield Raffles op en legde compressen van koud water op de voet. Hij richtte zich op en zei:

— Nu kunnen wij niets anders doen dan die compressen geregeld verversen.

— Ik heb je daar weer een mooi oponthoud bezorgd, Edward, mopperde Brand. Dat komt van mijn onvoorzichtigheid.

— Het is voor jou heel wat erger dan voor mij, beste Charles! Ik heb er geen spijt van dat ik dit oude, eerwaardige huis van binnen heb kunnen zien.

Hij liep langzaam de kamer door, bekeek de zware prachtige ouderwetse meubelen, de gebeeldhouwde stoelen met hun zittingen van gebloemde oude zijde, de oude schilderijen, de zware tafel en de parquet vloer.

Hij was juist het raam genaderd, toen er beneden iets voorviel, dat zijn aandacht trok. Op enige afstand kwam de oude Philip aanlopen met een gieter

in de hand. Hij keek naar boven, wenkte snel om Raffles te beduiden, dat hij van het venster moest gaan en keek verschrikt achterom, waarop hij schuw terzijde van het brede grintpad ging staan.

Onwillekeurig deed Raffles een paar stappen terug, maar hij kon nog altijd naar buiten kijken en het ontging hem dus niet, dat er op een zijpad langzaam een man kwam aanstappen, die in de richting van het huis verder ging. Hij scheen Philip niet eens op te merken, die met gebogen hoofd was blijven staan, maar ging hem, zonder op te zien, voorbij.

Hij droeg een eenvoudig costuum en was blootshoofds. Nog nimmer had Raffles zulk spierwit haar gezien. Ook zijn baard die ver op de borst hing en zijn knevelwaren witter dan sneeuw. Het gelaat van de man was uitermate bleek en naar de grond gewend. Hij was nog kaarsrecht en het was aan zijn houding duidelijk te zien, dat hij militair was geweest.

Het volgende ogenblik was hij uit het gezichtsveld van Raffles verdwenen, zonder ook maar één moment op te zien.

— Waar kijk je zo naar? vroeg Charles, die ondanks zijn pijn, in alles belang bleef stellen.

— Ik geloof, dat ik zoeven de heer des huizes heb zien voorbijgaan, antwoordde Raffles.

En hij gaf de jonge man een beschrijving van de grijsaard.

— Bij wie zijn wij hier eigenlijk terecht gekomen? vroeg Brand.

— Ik weet het niet, maar bij de eerste de beste gelegenheid zal ik er Philip naar vragen.

Er was nog geen half uur verlopen, sedert Raffles het verband had gelegd, toen er op de deur werd geklopt en de vrouw in het zwart binnentrad.

— Excuseer mij, indien ik u kom storen, mylord, begon zij glimlachend, maar Philip deelde mij mede, dat de toestand van uw vriend ernstiger blijkt, dan gij eerst vermoedde. Gij hebt hem om een rijtuig gevraagd, tens einde hem te kunnen vervoeren. Mis-

schien zoudt gij op een uur lopens afstand een boerenkar of een sjees kunnen huren, maar het spreekt immers vanzelf, dat ik nooit zal toestaan, dat uw vriend in die ernstige toestand wordt vervoerd. Ons huis is tot uw beschikking, mylord. Gij zijt in de woning van graaf Jules de Rougemont en nog nimmer heeft een Rougemont iemand van zijn deur gezonden, die in nood en zelfs maar in moeilijkheden verkeerde. Als u mij slechts wilt beloven, dat gij mijn arme man zoveel mogelijk uit de weg zult blijven, dan kunt gij hier zolang vertoeven als gij wilt, opdat uw vriend volkomen geneze.

— Ik ben u voor uw aanbod hartelijk dankbaar, madame, maar ik zou u voor geen prijs overlast willen aandoen, zei Raffles met een diepe buiging voor de oude dame. Ik vermoed, dat mijnheer de graaf een hekel heeft aan de Engelsen?

— Verre vandaar, mylord, riep de gravin op levendige toon. Hij is mensenschuw, dat is alles! Alle bedienden, op Philip na, zijn weggezonden, of zij zijn uit zichzelf heengegaan en ik kan het hun niet kwalijk nemen, want het verblijf in dit huis was in de laatste jaren niet zeer aangenaam. Onze behoeften zijn gering, Philip kan heel goed koken en iedere week gaat hij naar Hyères, teneinde daar zijn voorraden te hernieuwen.

— Te voet, mevrouw? riep Raffles verwonderd uit.

— Slechts gedeeltelijk! Hij maakt altijd gebruik van het vriendelijk aanbod van onze naaste buur, een landbouwer, die op dezelfde dag naar de stad moet en hem dan laat mederijden.

— Mevrouw de gravin, uit naam van mijn vriend bedank ik u, want inderdaad zou hij erge pijn hebben geleden in zulk een hotsende boerenwagen. Wanneer gij ons twee dagen gastvrijheid wilt verlenen, dan zal ik u daarvoor zeer dankbaar zijn. En wat uw voorwaarden betreft, natuurlijk aanvaard ik die, zonder enige beperking. Deze kamer schijnt tamelijk afgelegen te liggen en wij beiden, mijn chauffeur en ik, zullen ons niet meer buiten ver-

tonen, dan volstrekt noodzakelijk is. Wat mijn gekwetste vriend betreft, er valt niet aan te denken dat hij, zonder de hulp van een stok, in de eerste dagen het vertrek zal kunnen verlaten. Hij is wat onvoorzichtig geweest, hij moet er nu zelf de gevolgen van dragen.

— Dan zal ik Philip bevel geven, mylord, om hier voor u een veldbed op te slaan, want ik begrijp wel, dat gij in de nabijheid van uw vriend zult willen blijven. Ook de sofa kan in een rustbed worden herschapen en uw chauffeur, als je verlangt, kan in een aangrenzend vertrek slapen. Zo niet, dan is er op de derde verdieping zeker wel een kamer voor hem beschikbaar, want daar sliepen vroeger onze bedienden. Wat de maaltijden betreft, het spijt mij, maar wegens de toestand van mijn man zal ik u moeten verzoeken, ze hier op uw kamer te gebruiken. Ik eet geheel alleen met hem, ik ben de enige die hij nog goed kent. En nu en dan schijnt hij zich ook te herinneren wie Philip is. En dit alles, mylord, al deze ellende, al deze stilte hier, die uitgestorvenheid, die verwaarlozing, dat is het gevolg van de afschuwelijke oorlog.

— Uw man heeft zeker meegestreden? vroeg Raffles op zachte toon.

— Ja, mylord, natuurlijk, ofschoon hij te oud was voor de gewone dienst. Maar hij kon niet lijdelijk toezien, toen ons land onder de voet werd gelopen door de Duitsers. Hij heeft gewerkt bij de ambulance en in veldhospitaal. Maar na een paar jaar moest hij dat werk opgeven. Hij werd ernstig ziek en moest naar huis worden gestuurd.

— Namen nog andere bloedverwanten aan de oorlog deel, madame?

— Mijn zoon, mylord, mijn enige zoon! Hij sneuvelde, hij is gevallen door een kogel van die vervioekte S.S. Het was kort voor de landing der geallieerde bij Toulon. Alles ging goed en wij hoopten reeds op een spoedige bevrijding, toen mijn zoon viel in een straatgevecht bij Marseilles. Alles werd hier gereed gemaakt voor zijn ontvangst, wij zouden hem met gejubel

inhalen. Drie maanden na zijn terugkeer zou hij in het huwelijk zijn getreden met het liefste meisje, dat gij u kunt voorstellen en toen velde hem een der laatste kogels, die in de wereldoorlog werden gewisseld, op een tijdstip toen een nieuw tijdperk voor ons land begon te gloren.

— Dat is vreselijk, gravin, zei Raffles op zachte toon; hij greep de kleine trillende hand, die koud en bevend in de zijne lag. Ik geloof dat ik nu begin te begrijpen waarom het hier zo... zo...

— Zeg het maar, mylord, waarom het hier zo doods, zo huiverigwekkend stil is; och wij hadden ook alle hoop op hem gesteld, wij hadden onze Armand zo innig lief, hij was alles voor ons, hij was een zoon, zoals men er heden maar al te weinig aantreft hij had een hart van goud, hij was dapper, edelmoedig, alle bedienden droegen hem op de handen en zijn vader verafgoodde hem!

Brandende tranen van smart waren de oude dame naar de ogen gedrongen en drupten nu langzaam op het zwarte gewaad neer, zonder dat zij het scheen te bemerken.

Maar eensklaps droogde zij die tranen af en zei:

— Ik heb mij laten verleiden, mylord, tegenover u, die mij onbekend zijt, de vrije loop te geven aan mijn smart. Duidt het mij niet ten kwade. Wij zien hier nooit iemand en toen gij mij zei, dat gij zelf aan onze zijde had gestreden in de oorlog, toen...

— Verontschuldig u niet, gravin, zei Raffles, ondanks zich zelf ontroerd, door de hevige smart die uit de woorden en het verwrongen gelaat van de arme vrouw sprak. Wanneer het u verlichting kan geven deel mij dan mede hoe uw zoon stierf en spreek zoveel over hem als gij wilt. Maar doe het slechts dan, als gij gelooft dat het uw smart zal verlichten.

— Neen, neen! Ik zal het niet kunnen dragen! Ik had de wonde, die nog niet gesloten is, die zich nooit zal sluiten, niet opnieuw moeten openrijten! Vaarwel mylord, ik weet niet of wij elkaar zullen terug zien. Philip is onze vertrouwde, gij kunt met hem alles bespreken.

En vóór Raffles nog iets had kunnen zeggen was de arme oude vrouw, snikend alsof haar hart zou breken, het vertrek uitgesneld.

Hoofdstuk III

EEN NACHTELIJKE VERSCHIJNING

Het was omstreeks vier uur in de ochtend en het was nog donker, toen er heftig op de deur werd geklopt van de blauwe kamer, waar Raffles rustig sliep op het veldbed, dat de vorige avond voor hem gereed was gemaakt.

In een oogwenk was Raffles over-eind.

— Wie is daar? vroeg hij, onmiddellijk klaar wakker.

— Ik ben het, mylord, Philip! Om Godswil, luister naar mij.

Raffles wierp dadelijk de deken van zich af, schoot een paar kledingstukken aan en zei toen:

— Kom binnen, de deur is niet afgesloten.

De deur ging open en Philip trad het vertrek binnen.

Hij was ternauwernood gekleed en had blijkbaar in de haast een pantalon aangeschoten. Hij was blootsvoets en zijn grijze haren hingen verward om zijn hoofd.

Hij trilde als een espenblad en scheen nauwelijks te kunnen spreken.

Raffles schonk snel een glas water voor hem in en liet de oude man drinken.

De tanden van Philip klapperden tegen het glas toen hij een paar teugen dronk.

— Wees nu kalm en zeg mij wat er is, zei Raffles terwijl hij de oude man de hand op de schouder legde.

— Gij zeidet gisteren immers dat gij dokter zijt, mylord?

— Zo is het!

— Kom dan, bid ik u, aanstonds zien naar mevrouw de gravin!

— Wat is er met haar?

— Zij heeft een toeval, mylord, en ik vrees dat zij eensklaps krankzinnig is geworden!

— Wees bedaard, wees bedaard, maande Raffles de oude man aan. Hier, slik deze pastille met water in, het zal u kalmeren.

Philip slikte de pastille niet zonder moeite in en Raffles geleidde hem naar een stoel en liet hem zitten.

Brand was ook wakker geworden en keek, zich de ogen wrijvend, met verbazing naar hetgeen er voorviel.

Philip scheen een weinig tot bedaren te komen, vouwde de handen zei op smekende toon:

— Gij kunt het niet weigeren, mylord, ons te helpen! Als gij het niet doet, dan zal de gravin misschien sterven! Zij ziet eruit als een dode, bleek en stijf als marmer.

— Ik denk er niet aan, u mijn hulp te weigeren, goede vriend, zei Raffles kalmerend. Zeg mij alleen hoe het mogelijk is, dat mevrouw de gravin, die mij gezond toescheen, plotseling, midden in de nacht een toeval heeft kunnen krijgen!

— Hoe het komt, mylord? Zij moet geheel overstuur zijn geweest! Zij moet een visioen hebben gehad! Zij zegt... Zij zegt dat zij mijnheer heeft gezien!

— Ik begrijp het al, er moest wel een reactie volgen op de opwindning, door onze plotselinge komst veroorzaakt. Ik ga aanstonds met u mee.

Raffles pakte haastig enige geneesmiddelen bijeen, welke hij nog diezelfde avond door Henderson had laten ha-

len, die daartoe gebruik had gemaakt van paard en wagen, hem door de buurman van graaf de Rougemont, een vriendelijke boer, in bruikleen afgestaan, zodra hij met Philip verschenen was.

Het was het kistje, hetwelk Raffles steeds meevoerde, wanneer hij een autotocht ondernam en dat, naast verbandmiddelen en medicijnen ook enige chirurgische instrumenten bevatte.

Hij waarschuwde Henderson met enkele woorden door de gesloten tussendeur, stelde Brand in het kort op de hoogte en volgde toen de oude bediende.

Terwijl zij haastig door de brede gangen liepen, waar een schemering licht heerste, zei Philip, hijgend van het harde lopen :

— Gij zult mijnheer de graaf bij haar vinden, mylord, en ik bid God, dat hij u rustig uw gang zal laten gaan. Hij is zeer opgewonden, hij rukt zich de haren uit het hoofd, hij is heel anders dan gewoonlijk.

— Misschien heeft dit voorval wel een gunstige uitwerking op zijn geestestoestand, vriend Philip. Maar laten wij ons haasten.

Reeds stond Philip stil voor een fraai gebeeldhouwde, wit gelakte deur en zei op zachte toon :

— Dit is de slaapkamer van mevrouw de gravin; ik hoor de graaf spreken.

Raffles aarzelde niet, maar ontsloot de deur.

Een der gordijnen was opengeschoven en in een brede stroom vloeide het maanlicht naar binnen.

Ongeveer in het midden van het vertrek stond een zeer oud praalbed, met een hemel van eikenhout, waarvan satijnen gordijnen afhingen. Op het bed lag, in haar lang, wit nachtgewaad, gravin de Rougemont, met wijdgeopende ogen, verstarde trekken en van een bleekheid welke wel des doods scheen te zijn.

Naast het bed knielde, er half overheen gebogen, de graaf en praatte op dringende, overredende toon, terwijl hij zacht haar handen streelde en haar liefkozende naampjes gaf.

Maar op het gerucht van de opengaande deur wendde hij zich om en sprong op.

Er lag thans een woeste uitdrukking op zijn gelaat, een geheel andere uitdrukking dan Raffles er de vorige namiddag op gezien had, hij kwam met gebalde vuisten op Raffles toe en riep :

— Wie zijt gij? Wat wilt gij hier? Wie heeft u geroepen?

— Ik ben dokter, graaf, antwoordde Raffles met zijn rustige stem, die in menig geval een kalmerende uitwerking had. Ik kom hier om te trachten mevrouw, de gravin weer tot bewustzijn te brengen.

De trekken van de beklagenswaardige grijsaard ontspannen zich en eensklaps brak er een stroom van tranen uit zijn ogen en hij barstte uit in een ruw gesnik, dat zijn gehele lichaam deed schokken.

— Genees haar! Genees mijn lieve vrouw! Ik kan niet zonder haar; het leven zou voor mij geen waarde hebben, als zij stierf!

Een ogenblik leek het alsof hij voor Raffles op de knieën wilde vallen, maar deze greep hem met een snelle beweging krachtig onder de arm en geleidde hem naar een lage stoel, die bij het raam stond.

Zijn ervaren blik had hem dadelijk doen zien, dat er een grote verandering met de ongelukkige had plaats gehad, een verandering ten goede.

Hij gaf hem een kalmerend middel in, zei tot Philip, die bevend in de deuropening was blijven staan, dat hij wat met zijn meester moest komen praten en wijdde toen zijn aandacht aan de bewusteloze vrouw.

Hij beschouwde met de grootste aandacht de ogen, tilde het bovenste lid een weinig op, telde de polsslagen en beluisterde de hartslag.

Hij zocht iets in het kistje, dat hij had meegebracht, vulde een injectiespuitje met een kleurloze vloeistof uit een flesje en gaf de bewusteloze een injectie onder de linker oksel.

Met enige moeite wint hij de opeengeklemd tanden vaneen te krijgen en

druppelde nu een weinig van de inhoud van een tweede flacon in de mond.

Toen zette hij zich zwijgend op de rand van het bed en wachtte.

Na verloop van tien minuten begonnen de oogleden te trillen, de ogen verloren hun starre uitdrukking en toen vielen de oogleden langzaam dicht. De ademhaling werd geregelder, de polslag bijna normaal. Raffles wachtte nog even, stond toen op, ging naar graaf de Rougemont, legde hem de hand op de schouder en zei :

— Mevrouw de gravin slaapt thans rustig en als niet alle tekenen bedriegen, dan zal zij geen nadelige gevolgen ondervinden van de hallucinatie, waarvan zij het slachtoffer is geweest.

Met trillende stem zij de grijsaard, terwijl hij de hand van Raffles greep en krachtig drukte :

— Ik dank u, dokter, ik dank u uit de grond van mijn hart! Maar zeg mij nu, hoe gij zo spoedig zijt hiergekomen; ik ken u in het geheel niet.

— Ik was hier op het kasteel, graaf. Ik was, zonder dat gij het wist, sedert gisteravond uw gast.

En in korte woorden deelde Raffles hem mede wat hem naar het kasteel had gevoerd.

Graaf de Rougemont luisterde aandachtig toe, terwijl hij zich herhaaldelijk over het voorhoofd streek en zei toen met een matte glimlach :

— Ik geloof, dat ik het begrijp. Mijn vrouw en mijn brave Philip hebben mij de aanblik van een vreemdeling willen besparen. En ik wil u de waarheid niet verhelen, ik zou het ook sterk hebben afgekeurd, als zij hier een vreemdeling hadden gebracht. Ik zie sedert enige tijd geen mensen meer, graaf en ik heb daar mijn reden voor.

— Spreek daar niet verder over, graaf, uw echtgenote heeft mij reeds alles medegedeeld, zei Raffles op zachte toon. Ik weet, welke vreselijke smart u getroffen heeft. Maar nu moet gij mij meedelen, wat er vannacht geschied is, want daarnaar zal ik de verdere behandeling van de gravin moeten inrichten.

Graaf de Rougemont scheen een oogenblik te aarzelen en zei toen tot Philip :

— Deel jij het aan mylord mee. Je was bijna tegelijk als ik; ik vrees dat het boven mijn kracht gaat.

Raffles nam de oude man terzijde, voerde hem naar een der diepe vensternissen, en zei :

— Vertel nu.

— Het kan omstreeks vier uur in de ochtend geweest zijn, mylord, en het was nog donker, toen ik plotseling uit mijn slaap werd opgeschrikt door een snerpende gil, die uit de slaapkamer van de gravin klonk.

— Slaapt gij daar dicht bij?

— Aan de overzijde van de gang, mylord. Vroeger was dat natuurlijk anders, maar de gravin zelve wilde het dat ik ook 's nachts bij de hand zou zijn, want zij was steeds bevreesd dat er onverwacht iets met mijnheer de graaf kon gebeuren.

— Waar slaapt de graaf?

— In een vertrek, dat aan het slaapvertrek van de gravin grenst en er door een tussendeur mee in verbinding staat.

— Dank je, ga nu voort.

— Ik was onmiddellijk klaar wakker ik trok vliegensvlug het eerste het beste kledingstuk aan, ik rukte de deur open, ik rende de gang over en ik trachtte de deur van het slaapvertrek der gravin te openen. Maar zoals gewoonlijk was deze gesloten en ik moest dus door de slaapkamer van de graaf gaan. Ik vond hem bezig in grote verwarring enige kledingstukken aan te trekken, maar ik greep hem dadelijk bij de hand en trok hem naar de tussendeur.

De oude man moest even wachten, om zijn aandoening meester te worden en vervolgde toen :

— Zoals als altijd stond de deur op een kier en ik behoefde haar slechts open te duwen. Het maanlicht stroomde naar binnen door een der vensters, want de gravin sloot nooit het gordijn. De stralen vielen juist op de gravin, die recht overeind in haar bed stond en

zich met de ene hand vasthield aan het gordijn van het bed, terwijl zij met de andere naar iets scheen te wijzen, dat zij in een duistere hoek van het vertrek zag. «Daar, daar!» gilte zij en op haar gelaat was een uitdrukking van schrik en angst en tevens van extase te lezen. «Hij was het! het was Armand! Het was mijn zoon!»

En nauwelijks had zij dit uitgesproken met een stem, die mij de haren ten berge deed rijzen of zij viel achterover in het bed, stuiptrekkend en gillend.

— Wat deed gij toen?

— Wij snelden dodelijk verschrikt op haar toe en trachtten haar tot kalmte te brengen.

— Kreegt gij de indruk dat zij sliep?

— Ik weet het niet, mylord, haar ogen waren in ieder geval wijd geopend!

— Bedaarde zij spoedig?

— Er kunnen geen vijf minuten verlopen zijn of zij lag doodstil, zo stil als gij haar gevonden hebt. Toen moest ik mij weer bemoeien met de graaf, want hij gedroeg zich als een waanzinnige en rende als een dolle door de vertrekken. Ik slaagde er ten slotte in hem tot kalmte te brengen en toen pas dacht ik er aan uw hulp in te roepen.

— Heeft de gravin reeds meer van die aanvallen gehad?

— Nooit!

— Sliep zij altijd goed?

— Zo goed als het in haar omstandigheden maar mogelijk was.

— Klaagde zij dus nooit over akelige dromen.

— Ik heb er althans nooit iets van vernomen, mylord.

— Ja, dan kan het bijna niet anders of haar nachtelijke hallucinatie moet het gevolg zijn geweest van het korte gesprek, dat zij met mij voerde en de onverwachte komst van drie vreemdelingen op het kasteel.

Raffles keek het grote vertrek eens rond en liep toen met de handen op de rug naar de nu rustig sluimerende vrouw.

Hij keek even in het zachte, edele gelaat en wendde zich toen weer tot Philip met de vraag:

— A propos, in welke hoek meende de gravin de verschijning te zien?

— Daar ginds, mylord, onder het grote portret van Generaal Condé, een familielid van een der vroegere Rougemont's.

Langzaam schreef Raffles naar de hoek van het vertrek, die hem was aangewezen, wendde zich daar om en keek naar het bed, als om de afstand te meten. Maar plotseling viel zijn blik op een klein voorwerp, dat op het wijnrode vloerkleed lag. Hij bukte zich en raapte het op. Het was een half afgebrande waslucifer.

Hoofdstuk IV

WIE WAS HET?

Het was ongeveer twaalf uur 's middags en over een uur zou de lunch worden opgedragen in de grote, thans zo doodse eetzaal, die zich gelijkvloers bevond en met drie grote vleugeldeuren op het terras uitkwam.

Gravin Gabriëlle was zoeven uit haar slap ontwaakt en keek verbaasd om

zich heen.

Er verscheen een uitdrukking vol liefde op haar fijn besneden gelaat toen zij de graaf bij het raam zag zitten, die zijn blik onafgewend op haar gevestigd hield. Zij hief de hand op, als om hem die toe te steken.

Aanstonds kwam Graaf de Rouge-

mont toelopen en Raffles verliet zijn plaats aan het bed, waar hij herhaalde malen was teruggekeerd, om de bejaarde vrouw gade te slaan en ging naar een der grote ramen, vanwaar hij een groot gedeelte van het park kon overzien en zelfs een stuk van de zee, want het kasteel was vrij hoog gelegen en het slaapvertrek bevond zich op de tweede verdieping van het kasteel en wel in het oudste gedeelte daarvan.

Achter zich hoorde hij zacht fluisteren, maar hij wendde zich niet om en besteedde al zijn aandacht aan de woeste tuin, die wel een wildernis geleeke.

In het midden van het brede pad zag hij Brand en Henderson langzaam heen en weer lopen, genietend van de heerlijke lucht en de zonnestralen, die echter maar nauwelijks het dichte bladerendak van de sedert tal van jaren niet gesnoeide bomen konden doordringen.

Brand liep zeer moeilijk en moest zich daarbij bedienen van een soort kruk, door Henderson van een paar sterke boomtakken voor hem vervaardigd, en van de brede schouder van de reus.

De voet was geheel omzwachteld en hij kon hem dus onmogelijk op de grond zetten.

Raffles liep naar een ander raam. opende het, trad op het balkon met zijn prachtige ijzeren leuning, wenkte Brand om wat naderbij te komen en toen de jonge man was komen aanhinken riep Raffles hem verwijtend toe:

— Wat is dat nu, Charles? Heb je je verstand verloren? Hoe kom je erbij, om nu al te gaan wandelen?

— Noem je dat wandelen? riep Brand glimlachend uit. Ik strompel maar wat rond.

— Help onthouden, dat ik je onmiddellijk na de lunch moet masseren!

Hij trad terug, sloot zacht het raam weer en wierp een blik op het reusachtige praalbed.

De graaf had zich juist opgericht. keek hem aan en zei:

— Mijn vrouw wenst u te bedanken mylord.

— Waarvoor dan wel? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij op het bed toetrad.

— Waarvoor anders dan voor uw vriendelijke en snelle hulp, mylord? zei de gravin op zacht verwijtende toon.

— Dat had waarlijk niets te beduiden! Al heb ik nimmer als geneesheer gepractiseerd, zo ben ik toch moreel verplicht, mijn diensten aan te bieden, wanneer men die komt inroepen. Hoe gevoelt gij u thans?

— Zo goed als het maar kan, mylord. Gij zult mij toch, hoop ik, wel veroorloven aanstonds op te staan.

— Dat spreekt vanzelf, gravin, antwoordde Raffles. Gij zijt volstrekt niet ziek, gij hebt alleen maar te lijden gehad onder de gevolgen van een plotse linge en heftige aandoening. Gij herinnert het u toch?

De gravin Gabriëlle sidderde slechts even en sloot de ogen, terwijl er een smartelijke trek op haar gelaat kwam.

— Ik herinner het mij zeer goed, mylord.

— Geloofst gij sterk genoeg te zijn, mij op enige vragen te antwoorden, betreffende die verschijning?

— Vraag slechts, mylord, maar maak het niet te lang, antwoordde gravin Gabriëlle.

— Welnu dan, madame, hebt gij iets dergelijks ooit meer beleefd?

— Nooit!

— Wat zei uw eigen geneesheer betreffende de toestand van uw zenuwen?

— Onze huisdokter komt hier eens om de veertien dagen; hij moet morgen weer komen, dunkt mij, hij verklaarde altijd, dat hij zelden zulke sterke zenuwen bij een vrouw had aangetroffen, als bij mij.

— Hebt u gisteravond een zware maaltijd gebruikt, voor gij u ter ruste begaaft? Of iets anders buitengewoons gedaan?

— Volstrekt niets!

— Hadt gij hoofdpijn?

— Niet in het minst!

— Zeg mij dan nu eens onder welke omstandigheden de verschijning zich aan u voordeed. Op welke wijze zijt gij wakker geworden?

— Stelt gij daar dan belang in? vroeg gravin Gabriëlle, een weinig verbaasd.

— In alles wat het bovenzinnelijke betreft, heb ik steeds groot belang gesteld, gravin, antwoordde Raffles. Ik heb een bijzondere studie gemaakt van gedachtenoverbrenging, of telepathie, willekeurige en onwillekeurige. Ik hoop toch, dat ik u met mijn vraag niet verontrust.

— Ik zal er mij tegen verzetten, mylord. Ik werd plotseling wakker! Ik slaap trouwens licht en een gering gerucht is reeds voldoende, om mij te doen ontwaken. Ik kan niet met juistheid zeggen, van welke aard het gerucht was, dat mij deed ontwaken.

— Het klonk toch bijgeval niet als het openschuiven van een deur of raam? vroeg Raffles, terwijl hij de oude dame vol spanning aankeek.

— Ik kan het u niet met zekerheid zeggen, misschien geleeke het daar wel op, antwoordde gravin Gabriëlle. Ik kon daar trouwens niet meer aan denken, want op hetzelfde ogenblik vloog ik overeind; ik had het gezien! Het stond daarginds in de hoek, het gelaat was rossig verlicht; het was mijn zoon, het was mijn Armand!

— Bewoog de verschijning?

— Neen, zij was onbeweeglijk en scheen mij aan te staren!

— Welke kleur had het gelaat?

— Bleek, heel bleek!

— Hoe was de verschijning gekleed?

— In eèn soort korte, gesloten, militaire tuniek, zoals officieren die thuis wel dragen. Zijn hoofd was gedekt met een politiemuts.

— Hebt gij de verschijning toesproken?

— Daartoe was ik niet bij machte. Ik was verstijfd van ontzetting en schrik.

— Hoelang bleef het spooksel zichtbaar?

— Ik had geen begrip van de tijd!

— Weet gij, dat gij gegild hebt?

— Ja, dat meen ik mij te herinneren.

— Hoe verdween de verschijning?

— Het leek mij alsof zij, hoe moet ik het uitdrukken, alsof zij plotseling uitdoofde. Verder weet ik niets meer, want toen begaf mijn bewustzijn mij.

— Meer wil ik niet van u weten, mevrouw, antwoordde Raffles. Het is zeker zeer eigenaardig voor iemand met een gezonde constitutie, om zulke hallucinaties te krijgen. Ik kan het alleen verklaren uit de omstandigheid, dat gij gisteren met mij over uw zoon gesproken hebt.

— Maar dat doe ik iedere dag met mijn man, of met de oude Philip, riep de beklagenswaardige moeder uit.

— Dan wordt het geval slechts des te vreemder, hernam Raffles peinzend. Sta mij toe...

Hij stapte van de verhoging af, waarop het bed geplaatst was en liep naar de hoek, waar de nacht tevoren de vreemde verschijning zich had vertoond. Graaf de Rougemont, stil en zwijgend als steeds, was hem gevolgd. Raffles bekeek de muur even en vroeg toen:

— Dit huis is zeker heel oud?

— Het dateert uit het begin van de vijftiende eeuw, mylord.

— En deze vleugel behoort zeker tot het oudste gedeelte?

— Zo is het. De ophaalbrug is zelfs nog ongeschonden bewaard gebleven.

— Is deze vleugel nooit gerestaureerd?

— Bij mijn weten niet!

— Heeft het kasteel steeds aan leden van uw geslacht toebehoord?

— Van vader op zoon, mylord.

— Zeg mij eens graaf, gij weet natuurlijk zeker... ja, ik weet het wel, dat gij mijn vraag onzinnig zult vinden en toch wil ik ze u stellen, gij weet toch zeker dat uw zoon werkelijk ge-neuveeld is?

— Of ik het zeker weet? herhaalde de graaf op een toon van smartelijke verbazing. Ik weet het, helaas, maar al te goed, mylord. Moet ik u soms zijn herkenningsfiche tonen met zijn regimentsnummer en zijn naam er in

gegrift en zoals iedere Franse militair verplicht was er een te dragen, van het ogenblik af dat hij te velde trok?

— Bij gelegenheid zou ik het inderdaad gaarne eens willen zien, antwoordde Raffles bedaard.

— Wat moet dat betekenen mylord? Hoe moet ik uw woorden verklaren?

— Zij betekenen volstrekt niets, graaf, ik verzeker het u, antwoordde Raffles sussend. Ik wilde alleen maar dat benen plaatje eens zien, hetwelk men van de borst van uw arme jongen heeft genomen, om het u toe te zenden. A propos, wie deed dat?

— Het geschiedde namens zijn kolonel door mijn neef, Edgar Lafonte.

— Die was dus ook te velde?

— Dat is te zeggen, hij was bij de trein, bij de administratie, als gij liever wilt, antwoordde de oude graaf, met enige minachting in zijn stem.

— Op welke wijze ontvingt gij het herkenningsschild?

— Op de gewone wijze. De kolonel had zelf het begeleidend briefje geschreven en een en ander werd aangekend verzonden door mijn neef; het was zijn werk. Wegens de verwarring, die er toen in deze streken heerste, duurde het tamelijk lang, vóór ik het ontving.

— Ziet gij mijnheer Edgar Lafonte nog wel eens?

— Tegenwoordig niet zo vaak meer, vroeger kwam hij hier geregeld.

— Gij zult wel denken, graaf, dat ik buitengewoon nieuwsgierig en onbescheiden ben uitgevallen, hernam Raffles, maar dat vindt men meer bij psychiaters. Zoudt gij mij willen toestaan deze kamer eens op mijn gemak te onderzoeken? O, louter als oudheidkundige, voegde hij er haastig aan toe. Het is een buitengewoon fraai vertrek van nobele afmetingen, en ik zie een groot aantal voorwerpen, waarin ik zeer veel belang stel.

— Ik laat u volkomen vrijheid om alles te bezichtigen, mylord, hernam de Rougemont, die blijkbaar nog ver-

baasd was over de zonderlinge vragen en opmerkingen van zijn bezoeker.

— Dan reken ik er op, dat ik mevrouw de gravin over een kwartier met u in het park zie wandelen. Hij boog en verliet het vertrek.

In de gang ontmoette hij de oude Philip, die hem een dankbare blik in zijn oude ogen zwiingend wilde voorbijgaan.

Maar Raffles hield hem met een beweging staande, haalde snel een sigaret uit zijn koker en zei:

— Een lucifer, vriend Philip!

— Ik heb er geen bij mij.

Philip haalde een ouderwetse tondeldoos te voorschijn en maakte, niet zonder moeite, enig vuur. Raffles, die, zoals altijd, een zeer goed werkende sigaretaansteker in zijn zak had, moest inwendig lachen om deze mystificatie.

— Gij hecht aan het oude, naar ik zie, merkte Raffles lachend op. Gebruikt gij geen lucifers?

— Nooit, mylord. Die zult gij alleen in de keuken vinden.

Hij keek schuw in de richting van de slaapkamer en vervolgde toen op geheimzinnige toon:

— Heel lang hebben wij de lucifers uit het bereik van mijnheer de graaf moeten houden; hij had aanvallen van zinsverbijstering, ziet u. Wij durfden zelfs geen mes, of enig ander scherp voorwerp onder het bereik van zijn handen laten. Langzamerhand is dat voorbijgegaan, de hemel zij geprezen, maar veel is toch bij het oude gebleven; ik houd de lucifers altijd zorgvuldig achter slot.

— Wat zijn het voor lucifers?

— Gewone Zweedse zwaluw lucifers, antwoordde Philip, zeer verwonderd over deze vraag.

— Hebt gij nooit waslucifers gebruikt?

— Nooit!

— Heeft de gravin er soms?

— Wat zou zij met lucifers moeten doen? riep de oude bediende verwonderd uit. U hebt gezien, dat hier overal elektrisch licht is aangebracht.

Raffles deed een paar trekjes aan

zijn sigaret, klopte Philip op de schouder en zei op vriendelijke toon:

— Heel begrijpelijk, Philip! En nu ga ik eens kijken, hoe mijn vriend het maakt; hij is tegen mijn verbod in opgestaan.

Hij kon de jonge man echter nergens vinden en een kwartier later stond hij reeds weer in de thans verlaten slaapkamer van gravin Gabriëlle.

Raffles wierp een blik uit het venster en zag het tengere vrouwtje met het spierwitte haar aan de arm van haar man door een der lanen van het park lopen.

Met snelle schreden wendde hij zich aanstonds naar de hoek van het vertrek, waar de schim van de dode Armand de Rougemont was verschenen.

Het was hier vrij donker en Raffles deed dus zijn krachtige electriche zaklantaarn aangloeien waarna hij met de grootste zorgzuldigheid de eikenhouten, meer dan manshoge lambrisering begon te onderzoeken.

Dit beschot bestond uit vrij smalle eikenhouten delen, enigzins gewelfd en van boven eindigend in een fraai besneden kroonlijst. Hij onderzocht allereerst met de grootste nauwgezetheid, de naden tussen al deze planken, door te trachten er het dunne lemnet van zijn zakmes tussen te schuiven.

Dit gelukte hem pas bij de vijftiende plank van de hoek af; hier verdween het dunne lemnet, zij het dan met enige moeite, in de voeg tussen de beide delen.

Raffles liet het mes op dezelfde plaats zitten, trok een stoel naar zich

toe, ging er op staan en onderzocht zorgvuldig de kroonlijst, juist boven de plek, waar hij zijn zakmes tussen de planken had gestoken.

Vrij spoedig had hij een nauw zichtbare spleet in het hout gevonden.

Raffles stapte weer van zijn stoel, trok het mes weg en bromde voor zich heen:

— Hier is een geheime deur, dat is zeker! Die deur is vannacht open geweest en de man, die haar opende, gebruikte een waslucifer, waarschijnlijk om zich zelf bij te lichten. Ik voor mij geloof niet aan verschijningen aan spoken, aan schimmen, die zich vertonen aan volkomen normale mensen! Ik heb overigens nog nooit gehoord, dat een spook waslucifers gebruikte. Neen, die het deed, was een wezen van vlees en bloed! Armand de Rougemont echter kan het niet geweest zijn, al heeft hij dan waarschijnlijk zeer veel op hem geleken, want Armand de Rougemont is dood, en als hij het wel geweest was, dan zou hij toch niet weer plotseling verdwenen zijn, na zijn moeder te hebben gezien en haar luide stem te hebben gehoord.

Raffles blies een dikke rookwolk uit, keek, wijdbeens staande en de vuister in de heupen gesteund, naar de lambrisering, die zulk een wonderlijk geheim scheen te verbergen en barstte toen uit:

— Maar voor de drommel! Als Armand de Rougemont het niet geweest is, wie was het dan? Ik moet en zal het weten!

Hoofdstuk V

NIEUWE BEZOEKERS OP HET KASTEEL

Men gebruikte de lunch gezamenlijk, op aandringen van de oude graaf, die op deze wijze zijn dankbaarheid wilde tonen jegens de man, die zijn vrouw op zo snelle en afdoende wijze genezen

had.

Het was alsof de Rougemont zelf ontwaakt was uit een soort verdoving, waarin hij jarenlang had voortgeleefd.

Ook hij kon zich niet onttrekken aan

de invloed, die Raffles op iedereen uitoefende, die met hem in aanraking kwamen.

Hij was zeker niet opgewekt, maar hij sprak althans en dat feit alleen deed de ogen van de oude Philip, die bediende, vochtig glanzen.

Somtijds waren er immers wel weken voorbijgegaan, zonder dat de oude bediende één enkel woord vernam uit de stroef gesloten mond van zijn meester, wien de smart het gebruik van de menselijke taal scheen te hebben onroofd. Men had zelfs de excuses van Brand niet willen aanvaarden, die zich had willen verontschuldigen wegens zijn voet en het was alweer Henderson geweest, die hem in zijn armen naar zijn stoel voor de lunchtafel had gedragen.

Het was ook Raffles, die, zoals de Fransen het plegen te zeggen, «de kosten van de conversatie» droeg.

Hij verhaalde van zijn reizen en hij deed dat op een wijze, die de luisteraars als het ware aan zijn lippen deed hangen en maakte, dat de oude Philip somtijds midden in de grote zaal als aan de grond geworteld bleef staan, met een grote zilveren schaal in de handen, mond en ogen wijd opengesperd.

Dadelijk na het dejeuner nam graaf de Rougemont Raffles mee naar zijn particuliere werkkamer, trok daar met bevende hand een lade van zijn ouderwets schrijfbureau open en nam er een doosje uit, dat hij met trillende vingers opende. Het bevatte een rond benen plaatje, bevestigd aan een zwart, sterk koordje. Hij overhandigde het zwijgend aan Raffles, nauwelijks bij machte om zijn aandoening meester te blijven en deze las:

« Armand de Rougemont, 98e Regiment der Linie, 3de Compagnie ».

Daaronder stond nog een jaartal.

Raffles bekeek het herkenningssfiche aandachtig en gaf het toen terug met de woorden:

— Ik dank u, graaf, dat u mij dit fiche hebt getoond. Gij zeidet mij, dat de kolonel van uw zoon u de tijding van zijn dood meldde?

— Zo is het!

— Kent gij die kolonel persoonlijk?

— Hij was steeds een goed vriend van mij.

— Hij was? Hij is dus gesneuveld?

— Hij leeft nog, maar ik zei u reeds, dat ik in de laatste jaren zelfs mijn beste vrienden niet meer ontvang, hernam de Rougemont op doffe toon.

— Hebt gij de kolonel nog gesproken, nadat gij die brief ontving?

— Ja, nog eenmaal! Het reizen was in die dagen heel moeilijk, maar hij wilde mij persoonlijk condoleren; hij hield heel veel van mijn zoon! Armand zou met zijn dochter Suze in het huwelijk zijn getreden.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en keek nu het raam uit, naar het park.

Hij zag juist, hoe de oude Philip, zo snel zijn benen hem wilden dragen, naar het hek snelde en toen hij wat beter toekeek, zag hij op de slecht onderhouden weg daarvoor een klein, vierwielig jachtwagentje stilstaan, met een stevige pony bespannen.

Een krachtig gebouwd man, met geweldige grijze knevels, had zoeven de leidsels toegeworpen aan de koetsier en was nu een jong meisje behulpzaam op haar beurt uit het wagentje te klimmen.

— Ik geloof dat gij bezoek krijgt, graaf! zei Raffles glimlachend.

De Rougemont fronste de wenkbrauwen en liep naar het venster.

Zijn ogen bleken nog heel goed te zijn, want hij herkende de bezoekers onmiddellijk.

— Maar dat is mijn vriend, kolonel de Kermanac en hij heeft Suze bij zich.

— En zult gij hem weer wegzenden, graaf? vroeg Raffles. Sta het een vreemdeling toe, dat hij u de raad geeft u weer in het leven terug te begeben. Gij zijt een man, gij moogt u niet door uw smart laten overheersen. Gij hebt plichten jegens uw echtgenote!

— Ik weet het en ik heb ze ernstig veronachtzaamd, antwoordde de Rougemont met gebogen hoofd. Maar verontschuldig mij een ogenblik, ik zal aan-

stonds de Kermanac en onze lieve Suze aan u voorstellen.

De Rougemont verliet haastig het vertrek en Raffles zag door het venster hoe hij in het park verscheen en met uitgestrekte handen de bezoekers tegemoet ging.

De koetsier, die er uitzag als een veteraan, klom weer op de bok en reed het hek binnen, terwijl Philip hem de weg wees naar de stallen, die weliswaar in het geheel niet onderhouden waren, maar waar toch gauw genoeg ruimte kon worden gemaakt voor het kleine jachtwagentje en de fraaie hackney, die het trok.

Een ogenblik later sloot de Rougemont zijn oude vriend, met wie hij twee jaren alle gevaren van de oorlog had gedeeld en menig levensgevaarlijk karweitje had opgeknapt, in de armen.

Zij waren nu zo dichtbij gekomen, dat Raffles de bezoekers duidelijk kon opnemen.

Kolonel de Kermanac was hoogstens vijftig jaar en zijn dochter, een bevalige brunette, kon ternauwernood twintig zijn. Het was zeker een mooi meisje, maar er lag thans een weemoedig waas over haar lief gezichtje. Het was alsof een geheime smart de lach van haar lippen had weggejaagd en er die ernstige uitdrukking voor in de plaats had gesteld, die slechts zelden week voor een flauwe glimlach.

Met een bevallige beweging neeg zij het hoofd en bood het blanke voorhoofd aan de oude vriend van haar vader ten kus.

Daarop schreed het drietal langzaam naar het huis toe en het volgende ogenblik was het uit het gezicht verdwenen.

Raffles ging langzaam weer naar de schrijftafel terug en bekeek nogmaals het benen plaatje, hetwelk de Rougemont daar had laten liggen.

Toen mompelde hij hoofdschuddend, half voor zich heen:

— Dit plaatje is ontegenzeggelijk echt, er valt niet aan te twifelen, Armand de Rougemont moet gevallen zijn en toch, en toch...

Hij bleef in gedachten verzonken staan en zo werd hij verrast door de Rougemont, die met zijn gasten binnentrad.

— Sta mij toe, mylord, dat ik u voorstel aan mijn goede vriend, kolonel Louis de Kermanac, over wien wij zo even juist spraken, dit is zijn dochter Suze. Zij zullen mij het genoegen doen hier een week te blijven logeren.

De beide heren bogen voor elkaar en Raffles kuste galant het handje, hetwelk Suze hem toestak.

— Gij zijt een Engelsman, mylord, vroeg de Kermanac, Raffles met zijn doordringende, zwarte ogen aandachtig opnemend.

— Dat ben ik, kolonel!

— Hebt gij in deze laatste oorlog mede gestreden?

— Gedurende twe ejaar. Ik was als piloot-waarnemer verbonden aan een Engelse legerafdeling, die in Vlaanderen en Frankrijk verkenningsdiensten verrichtten.

— En gij kendet mijn vriend de Rougemont?

— Ik ken hem pas sedert enige dagen, kolonel.

— Dat verbaast mij, maar het doet mij evenzeer een groot genoegen! Ik heb mij reeds lang verzet tegen het kluzenaarsleven van de Rougemont, mylord, want al heeft hem een zeer zware slag getroffen, hij is toch een man en hij moet zijn leed als een man weten te dragen.

Suze had zich afgewend, toen haar vader deze woorden sprak en stond nu met gebogen hoofd bij het venster.

Raffles zag hoe haar wimpers trilden en hoe er een smartelijke trek verscheen op haar mooi, bleek gezichtje.

— Het verbaast mij zelf meer dan ik je zeggen kan, Louis, begon de Rougemont weer. Mylord schijnt een bijzondere invloed uit te oefenen op de mensen met wie hij in aanraking komt. Ik kan je niet zeggen hoezeer het mij verheugt dat gij beiden er zijt.

— En bij ons alleen zal het wel niet blijven, zei de kolonel brommend; als ik mij niet vergis en als hij zijn woord houdt, dan krijg je je neef Edgar La-

fonte ook op bezoek. Hij vernam dat ik hier heenging, of om juist te zijn, dat Suze zich hierheen zou begeven en dadelijk deelde hij mij mee, ons zo spoedig mogelijk te zullen volgen. Is het lang geleden dat je hem gezien hebt?

— Minstens drie jaren.

Hij wierp een schuwe blik op het jonge meisje, dat nog altijd aan het raam stond en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij vroeg:

— Heeft Edgar zijn pogingen nog niet opgegeven, om het hart van je dochter te winnen?

— Nog altijd niet, antwoordde de kolonel schouderophalend. Wat mijn betreft, je kent mijn beginselen; zij zijn weinig Frans, dat erken ik. Ik vind dat ieder mens, die de kinderschoenen ontwassen is, het volste recht heeft over zijn eigen hart te beschikken, al wil ik niet loochenen, dat de goede raadgevingen van de ouders gewicht in de schaal kunnen leggen. Ik wil Suze volstrekt niet dwingen. Maar als ik haar goed ken, dan heeft Edgar niet de minste kans, hoeveel moeite hij ook doet. Zij schijnt je zoon niet te kunnen vergeten!

— En des te liever heb ik haar daarom, mompelde de Rougemont aangedaan.

— Je moet wel begrijpen, dat ik persoonlijk niets tegen de jongen heb, vervolgde de Kermanac op ernstige toon. Maar nogmaals, ik denk er niet aan mijn kind te dwingen iets tegen haar zin te doen.

Raffles had zich bescheiden een weinig afgewend, maar de Kermanac betrok hem thans weer in het gesprek, door hem naar enige bijzonderheden aangaande de R.A.F. te vragen.

Glimlachend gaf Raffles hem de gevraagde inlichtingen, maar hij zelf had ze uit de tweede hand.

Want wél was het de waarheid, dat hij twee jaren als piloot-waarnemer tegen de vijand had dienst gedaan, maar hij verzuimde erbij te zeggen, dat hij daarna op eigen verantwoording was mee gaan doen dat hij, alleen, of met

medewerking van Brand of Henderson, menig gevaarlijk werkje had gedaan en de vijand vaak voor onoplosbare problemen had gesteld, zonder daarvoor enige instructie te hebben ontvangen, dat hij toen zelfs geen uniform droeg en dat de Duitsers het volste recht zouden hebben gehad hem op slag te fusileren, wanneer zij hem bij toeval levend in handen hadden kunnen krijgen.

Maar de Rougemont maakte aan dit gesprek een einde, door uit te roepen:

— Maar was is dat nu? Men kan wel zien, dat ik mijn plichten als gastheer al te lang verwaarloosd heb! Ik laat u hier staan en geef u niet eens de gelegenheid u na de reis wat op te knappen. Ik zal u zelf naar uw kamers brengen en dan komt gij beiden naar de grote die u nog wel bekend zal zijn en daar zullen wij u alles mededelen, wat er hier in de laatste tijd geschied is.

— Dan zal ik van de gelegenheid gebruik maken, eens naar mijn patiënt te gaan omzien, zei Raffles glimlachend. Hij strompelt al weer rond, met behulp van een kruk en wij zullen u thans niet lang meer tot last zijn, graaf.

— Gij weet wel beter, zei de Rougemont op een toon van zacht verwijt. Gij hebt hier nieuw leven gebracht en ik denk er niet aan u in de eerste dagen te laten vertrekken, tenzij gij het zelf verlangt. Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb het gevoel, dat gij geluk brengt aan de mensen, wie gij welgezind zijt! En dat zijt gij ons toch, nietwaar?

— Ik hoop, graaf, dat alles zich voor u ten goede zal keren, antwoordde Raffles op ernstige toon.

Hij boog voor de beide bezoekers en verliet het vertrek.

Het duurde enige tijd, alvorens hij Brand had ontdekt, gezeten in een gemakkelijke rieten stoel, zijn been met de gekwetste voet rustend op een aantal kussens.

Hij zat met een vergenoegd gelaat te dampen en liet dadelijk het tijdschrift uit zijn hand glijden, hetwelk Henderson hem gebracht had, toen hij Raffles zag naderen.

— Wat gebeurt er toch in dit huis? riep hij vrolijk uit en nieuwsgierig. Ik zag daar bezoekers komen, geloof ik. De oude Philip loopt heen en weer, als een kip, die haar ei niet kan kwijt raken en de gravin heb ik zoeven ook haastig zien voorbijstappen. Is er een omwenteling op til?

— Misschien wel iets van die aard antwoordde Raffles glimlachend.

— Waar heb je toch de gehele ochtend gezeten?

— Ik heb een gedeelte van de ochtend doorgebracht in de slaapkamer van de gravin, mijn waarde en geheel alleen, zodat ik alles kon doen, wat ik verkoos.

— Wat heb je er dan toch wel gedaan? vroeg Brand.

— Een onderzoek ingesteld naar het spook, mijn waarde. Zeg mij eens, Charles, ben je op de hoogte van de gebruiken, die onder schimmen, spoken, geestverschijningen en dergelijke in acht worden genomen?

— Een heel klein beetje, antwoordde Brand met voorgewende ernst. Zij verschijnen altijd om klokslag twaalf uur in de nacht, zij zoeken daartoe bij voorkeur oude bouwvallen op, zij zijn dol op maneschijn en jagende wolken, zij rammelen met hun eigen botten en met kettingen en zijn contractueel verplicht weer te verdwijnen vóór het eerste gekraai van de haan.

— Uitmuntend! Maar geloof je dat zij roken?

— Daar heb ik nog nooit van gehoord, maar in deze moderne tijden, wie kan het zeggen?

— Zouden zij waslucifers gebruiken om hun sigaren aan te steken?

— O neen, dat in geen geval! riep Brand op verontwaardigde toon. Daartoe gebruiken zij natuurlijk een tondeeldoos, een vuursteen, zwavel, wat je wilt, maar zeker geen lucifers!

Raffles had zijn hand in zijn vestzakje gestoken, nam er de half afgebrande waslucifer uit, gaf die Brand

aan en zei:

— Dat ding vond ik zoeven in de hoek van de kamer, waar de gravin de schim van haar dode zoon heeft gezien!

— Wat zou dat? vroeg Brand verwonderd.

— Er worden in dit huis geen waslucifers gebruikt!

— Wat wil je daar eigenlijk mee zeggen? hernam Brand, de waslucifer tussen zijn vingers heen en weer draaiend.

— Niets anders, dan dat de verschijning deze lucifer heeft meegebracht, waarschijnlijk om zichzelf bij te lichten.

— Je steekt er de draak mee, Edward, zei Brand verwijtend.

— Bekijk de lucifer eens goed; zij is nog geheel wit, volkomen rond en toen ik haar opnam, zat het brokje verse, verkoolde draad er nog aan. Die lucifer kon nauwelijks een paar uren te voren zijn weggeworpen. Zij was duidelijk zichtbaar op het rode tapijt en als zij er de vorige dag had gelegen, dan zou Philip haar hebben moeten vinden.

— Het is mij volslagen onbegrijpelijk, waar je eigenlijk heen wilt! riep Brand uit, wiens verbazing toenam. Hoe is die lucifer daar dan gekomen?

— Zij is aangestoken en weggeworpen door het spook, zeg ik je nogmaals, antwoordde Raffles.

— Maar dan zou dit zogenaamde spook in de kamer moeten zijn geweest!

— Dat is het ook, of tenminste zo goed als! Ik heb de hoek van het vertrek onderzocht en er is daar een geheime deur, voortreffelijk verborgen in de lambrisering en ik ben voornemens zo spoedig mogelijk te onderzoeken, waartoe die deur toegang geeft!

Brand had met de grootste verbazing toegeluisterd en riep nu uit:

— Dat klinkt al zeer romantisch!

Hoofdstuk VI

LANGZAAM TREKT DE SLUIER OP

Men had het diner gebruikt in de grote eetzaal en tot zijn innige blijdschap had Philip, die het werk onmogelijk alleen afkon en ondanks het verzet van de gastheer, geholpen was door Henderson, opgemerkt dat langzaam de nevel van diepe zwaarmoedigheid scheen op te trekken, waarin zijn geliefde meester zolang verborgen was geweest.

Zeker, graaf de Rougemont sprak nog altijd niet veel, maar de schuwe uitdrukking was uit zijn blik verdwenen en zijn ogen rustten nu en dan vol tedere liefde op zijn vrouw, die naast hem was gezeten.

Kolonel de Kermanac bleek een uitstekend causeur te zijn en tevens een voortreffelijk toehoorder, wat meestal niet samen gaat en hij en Raffles spraken over velerlei onderwerpen, maar alleen niet over de oorlog, die zo ontzettend veel offers had geveerd, misschien wel nutteloos.

Onmiddellijk na het diner nam Raffles de kolonel terzijde en fluisterde hem toe:

— Zoudt u mij willen veroorloven, een paar woorden onder vier ogen te wisselen, kolonel?

— Met het grootste genoegen, mylord, antwoordde de kolonel, wel enigszins verbaasd. Wij kunnen naar de oranjerie gaan, daar zullen wij niet gestoord worden.

Het was nog licht, toen de beide heren, langzaam lopend over het bemoste tuinpad, de oranjerie bereikten, waarvan talrijke ruiten gebroken en niet hersteld waren.

Zij vonden spoedig een bank, namen er op plaats en toen begon Raffles, na even te hebben nagedacht:

— Het toeval heeft mij hier getuige doen zijn van een zeer zonderling voor-

val, kolonel, dat mij groot belang inboezemt.

— Gij bedoelt toch niet de zogenaamde verschijning van de gesneuvelde Armand, waarvan de Rougemont mij zo even verteld heeft? vroeg de Kermanac.

— Ik bedoel niets anders, kolonel, antwoordde Raffles op ernstige toon.

— Dat was immers niets dan een hallucinatie?

— Ik geloof het niet, kolonel, en ik heb daarvoor mijn redenen, die gij spoedig genoeg zult vernemen. Maar wilt u mij toestaan, u eerst een paar vragen te stellen?

— Met het grootste genoegen, mylord, antwoordde de kolonel, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Gij zelf hebt de brief geschreven, waarin gij het sneuvelen van Armand meldet, ter begeleiding van het herkenningsscheutje, nietwaar?

— Inderdaad, dat is zo.

— Hebt u hem zelf gezien, na zijn dood meen ik natuurlijk.

— Ja. Ik heb het stoffelijk overschot gezien.

— Gij zoudt er een eed op durven doen dat het zijn lijk was?

— Het gelaat was vreselijk verminkt, maar hij was het zonder enige twijfel.

— Welke rang bekleedde Armand de Rougemont, toen hij sneuvelde?

— Die van eerste luitenant, hij stond op het punt tot kapitein te worden benoemd, maar door de heersende verwarring, kwamen de promoties slechts met grote vertraging door.

— Hebt u zijn uniform herkend?

— Natuurlijk! antwoordde de Kermanac, terwijl hij Raffles vol verbaazing aanstaarde, dat is te zeggen... de uniform was gescheurd, er was zelfs eigenlijk geen sprake van een uniform.

In die dagen leek vriend en vijand, soldaat zowel als officier, leek iedereen op iedereen.

— Kunt u mij ook zeggen of er in uw regiment iemand was, die op Armand de Rougemont geleek?

— Onder de hoger geplaatste officieren zeker niet! Maar mij dunkt, wacht eens, ja, ik geloof, dat een sergeant-majoor, een zekere Le Fèbre wel wat geleek op Armand!

— Hebt u Edgar Lafonte persoonlijk goed gekend?

— Niet bijzonder! Hij was bij de administratie!

— Was hij rijk?

— In het geheel niet.

— Weet u of hij van graaf de Rougemont zal erven, nu diens zoon gesneuveld is?

— Zonder twijfel!

— Een onbescheiden vraag, maar die onvermijdelijk is! Heeft graaf de Rougemont een groot vermogen?

— Hij is zeer rijk! Gij zoudt het zeker niet zeggen, als gij de toestand ziet, waartoe hij zijn prachtige bezitting heeft laten vervallen, maar hij is zeer vermogend. Notaris Dubois, onze wederzijdse vriend, beheerst dat vermogen dat, gelukkig, grotendeels in het buitenland is belegd, en dat is maar goed ook, nu hij zelf zich schijnbaar om niets meer bekommert.

— Kunt u mij ook zeggen, wat er van die Le Fèbre geworden is?

— Ja zeker! De man werd bij dezelfde straatgevechten, of misschien de volgende dag, want die schermutselingen braken telkens opnieuw uit, gewond. Tamelijk ongelukkig, want een granaatscherfje verwondde hem aan het hoofd. De hersens schijnen geraakt te zijn, want hij gedroeg zich zeer zonderling. Familieleden hebben hem doen onderduiken en hem enige tijd verpleegd, maar direct na de bevrijding moest men hem laten overbrengen naar een zenuwinrichting, want somtijds gedroeg hij zich zo stapelgek, dat hij gevaar voor zijn omgeving opleverde.

Een lachje van zegepraal speelde om de lippen van Raffles, toen hij dit antwoord hoorde.

— Ik geloof niet dat Armand de Rougemont inderdaad gesneuveld is, kolonel. Het was niet zijn schim, hij zelf in vles en bloed was het, die zijn moeder vannacht aanschouwde.

En in korte woorden deelde Raffles aan de Kermanac mede wat hij ontdekt had.

— De hemel make uwe woorden waar! Maar wij kunnen genoeg zekerheid hebben. Vergezel mij, zo spoedig gij kunt, naar Hyères, waar wij kunnen telefoneren. Ik zal informeren naar welke kliniek Le Fèbre is vervoerd. Is hij daar nóg, dan kan er natuurlijk van een verwisseling geen sprake zijn, maar is hij ontsnapt...

— Hij is ontsnapt, kolonel, daaraan behoeft u niet te twifelen, zei Raffles bedaard. Maar uw voorstel is uitstekend en ik zou u willen verzoeken uw plan dadelijk ten uitvoer te brengen.

— Ik zal Jean onmiddellijk last geven, mijn jachtwagen weer in te spannen. Binnen het uur kunnen wij in Hyères zijn!

— Maar laten wij vooral niets verdragen van ons vermoeden, kolonel, heren Raffles. Wij moeten onder een of ander voorwendsel daarheen gaan.

Zo spoedig mogelijk verlieten de beide mannen de oranjerie weer; de kolonel begaf zich naar de stal en beval daar de koetsier Jean het jachtwagentje direct in te spannen, daar hij dadelijk naar Hyères wilde vertrekken.

Een voorwendsel was spoedig gevonden en nauwelijks tien minuten later reed het wagentje in snelle vaart weg.

Het was nog niet volkomen duister, toen Raffles en de Kermanac het stadje Hyères bereikten.

Op zijn beurt verhaalde Raffles hoe reeds geruime tijd geleden de overlevende de ronde deed, dat er zich in het oudste gedeelte van het slot sluipwegen moesten bevinden, aangelegd door hen, die het kasteel hadden doen bouwen en die in latere tijd nog waren uitgebreid.

Niemand echter wist waar zich die sluipwegen bevonden, maar alle boeren in de omtrek waren er vast van overtuigd, dat zij moesten bestaan.

De kolonel had Jean bevel gegeven, dadelijk naar het hoofdkantoor te rijden; hij verzond daar een dringend telegram aan zijn vroegere adjudant, met het verzoek hem aanstonds te berichten in welke zenuwinrichting de sergeant-majoor Le Fèbre was opgenomen, als hij dit wist. En als hij het niet wist, dan moest hij hemel en aarde bewegen om het te weten te komen. Geen moeite sparen en geld was bijzaak.

Het antwoord moest, eveneens dringend, gezonden worden naar een klein restaurant, waar de Kermanac het zou afwachten:

Reeds binnen een uur trad een telegrambesteller binnen en overhandigde de kolonel een telegram.

Deze betaalde de man, scheurde het couvert haastig open en riep toen opgewonden:

— Hij is in een gesticht voor zwakzinnigen te Toulon opgenomen! Dat past in uw redenering, want het is natuurlijk niet denkbaar, dat een ontsnapte zenuwlijder een lange weg dwars door Frankrijk zou kunnen afleggen zonder dat hij argwaan zou wekken. Toulon echter ligt op nauwelijks twintig minuten sporen hier vandaan. Er is een telefoonverbinding, kom spoedig mede, dan gaan wij weer naar het hoofdkantoor.

Een kwartier later stonden beiden in een telefooncel.

De Kermanac had zich zoeven in verbinding gesteld met de directie van het gesticht te Toulon.

Een ogenblik daarna legde hij de hoorn weer op de haak en zijn ogen schitterden, toen hij tot Raffles zei:

— Gisteravond om half acht is uit het gesticht een man ontsnapt, die daar was opgenomen onder de naam van Pierre Le Fèbre.

— Welnu, kolonel, als die Le Fèbre niemand anders was dan Armand de Rougemont, dan kan hij zeer gemakkelijk om vier uur 's nachts in het kasteel zijn verschenen, zelfs al zou hij de gehele weg te voet hebben afgelegd.

— Dat komt mij ook zo voor, alleen begrijp ik volstrekt niet hoe hij een sluiptocht in het kasteel kan hebben ontdekt, die aan niemand bekend was.

— Het is volstrekt niet onmogelijk, kolonel, dat hij die weg door louter toeval heeft gevonden. Dit is, dunkt mij, ook van minder belang. Laten wij spoedig terugkeren; wanneer het enigszins mogelijk is, wilde ik de geheime deur trachten te openen, nog voor de gravin haar slaapvertrek betreedt.

— Weet gij wel dat gij door dit alles een zeer ernstig vermoeden tegen Lafonte in het leven hebt geroepen?

— Dat weet ik, kolonel. Natuurlijk hoop ik van ganser harte dat ik mij vergis en dat hij hier de hand niet in het spel heeft gehad, maar ik kan mij niet verklaren, op welke andere wijze de persoonsverwisseling dan zou hebben moeten plaats gevonden. Lafonte zelf kwam u immers het herkenningssplaatje brengen?

— Zo is het! Hij deelde mij mede, dat Armand gesneuveld was en hij verzamelde mij naar de gesneuvelde ter identificatie.

— En Le Fèbre, hebt u die in het geheel niet gezien?

— Neen, hij moet eerst zijn opgenomen in een noodhospitaal en daarna zal zijn familie wel verder voor hem hebben gezorgd. Als gij goed gezien hebt, dan moet dus die schurk van een Lafonte de aan Armand ontnomen fiche om de hals hebben gehangen van Le Fèbre, zodra hij ontdekte dat de laatste dood, de eerste krankzinnig was geworden, of althans zó zwakzinnig, dat zijn opneming in een gesticht noodzakelijk werd. Hij moet natuurlijk rekening hebben gehouden met de mogelijkheid dat zijn slachtoffer mettertijd nog eens uit het gesticht zou worden ontslagen, maar wie zou hem dan geloven, als hij zei dat hij Armand de Rougemont was, die reeds lang dood en begraven moest zijn?

Daar de beide heden thans niets meer in Hyères te doen hadden, en het paard ook voldoende was uitgerust, aanvaardden zij de terugtocht.

Het moest nu wat langzamer gaan, want het was zeer donker, en verder op de landtong was de weg smal en ongelijk, en hier en daar nauwelijks begaanbaar.

Het was dan ook bijna elf uur in de avond, toen het jachtwagentje eindelijk weer stilhield voor het hek van het kasteel.

Suze scheen de aankomst van de sjees te hebben vernomen, want zij verscheen boven aan het terras, daalde vlug de treden af, en snelde naar haar vader, die haar teder in de armen sloot.

— Maar vader, wat bent u lang weggebleven! riep het jonge meisje op een toon van zacht verwijt. Ik maakte mij ongerust; het is buiten zo vreselijk donker!

— Maar Jean heeft goede ogen, en de lantaarns van het rijtuig brandden, bang wezeltje! zei de Kermanac, terwijl hij over het kastanjebruin haar van het jonge meisje streek. Je had naar bed moeten gaan!

— Dat kon ik niet vader, vóór dat u terug waart, en bovendien, Edgar is gekomen!

— Hoe laat kwam hij?

— Geen tien minuten nadat gij weg

waart. Ik begrijp niet dat u hem niet bent tegengekomen!

— Kwam hij te voet?

— Ja.

— Dan is het niet zo verwonderlijk; hij kan wel een zijpad hebben gekozen. Heb je al met hem gesproken?

— Heel kort, vader! U weet wel, dat ik niet erg op hem gesteld ben!

— Je hebt dus niet met hem gesproken over... de verschijning in de vorige nacht?

— Ik niet, vader, maar gravin Gabriëlle heeft hem alles verteld.

De Grote Onbekende nam de kolonel even terzijde, en fluisterde hem toe:

— Hij kan in ieder geval niet weten, dat ik de geheime deur ontdek heb, want gij zijt de enige, behalve mijn secretaris Burns, die ik op de hoogte heb gebracht. Wij moeten nu echter, het kost wat het kost, nog van nacht een onderzoek gaan instellen.

— Maar de gravin?

— Wij zullen haar nu wel in het geheim moeten inwijden, en haar verzoeken, voor deze nacht zich in een andere kamer te behelpen, antwoordde Raffles.

Hoofdstuk VII

WAT DE GEHEIME DEUR ONTHULDE

Zij kwamen Philip in de grote, holle vestibule tegen, en van de oude bediende vernamen zij, dat gravin Gabriëlle op het punt stond zich naar haar slaapkamer te begeven, daar zij zich vermoeid en onrustig voelde.

Onmiddellijk begaven zij zich naar de grote, wel wat sombere huiskamer, met zijn zware, eikenhouten meubels, die zeker enige eeuwen oud moesten zijn, zijn geweldige schouw en zijn be-rookte zoldering van zware eikenhouten balken.

Daar vonden zij niet alleen het echtpaar de Rougemont, maar ook Edgar

Lafonte, die juist op het punt stond afscheid van zijn gastheer te nemen, en zich naar zijn eigen kamer terug te trekken.

Hij was een bleke, lang opgeschoten jongeman, met eigenaardige, buitengewoon lichte ogen, van een onbestemde kleur, die nog het meest naar grijs zweemden.

Hij wendde zich aanstonds tot de kolonel, begroette hem met een diepe buiging en werd vervolgens aan Raffles voorgesteld, die even zijn hand aanraakte, en een onderzoekende blik wierp op het bleke, uitgerekte gelaat.

— Vreemde ogen, bromde Raffles voor zich heen. Ik geloof niet dat ik de vriend zou kunnen zijn van een man met zulke ogen! Zij hebben het koude en sluwe van slangenogen!

— Ik ken me zelf niet meer, zei graaf de Rougemont glimlachend, toen de deur achter de jonge man was dichtgevallen. Vier dagen geleden zou ik de ophaalbrug voor zijn neus hebben laten ophalen!

— Wat komt hij eigenlijk doen? vroeg kolonel de Kermanac, niet zeer vriendelijk.

— Dat moest je begrijpen, Louis, zei hij op weemoedige toon. Hij weet, dat je dochter hier is en zij trekt hem aan als de magneet het ijzer. Maar nu wordt het toch waarlijk tijd om naar bed te gaan. Kom Gabriëlle, je bent bleek en moe. Je hebt rust nodig.

— Een ogenblik, gravin, zei Raffles glimlachend. Het is misschien een vreemd verzoek, maar kolonel de Kermanac en ik zouden het zeer op prijs stellen, wanneer u deze nacht in een andere kamer zoudt willen slapen.

— In een andere kamer? herhaalde de gravin, die haar oren meende niet te kunnen geloven. Waarom wenst gij dat?

— Omdat, begon Raffles op aarzende toon. Welnu dan, gravin, omdat misschien vannacht een herhaling zou kunnen plaats vinden van... hetgeen er deze nacht geschied is, en kolonel de Kermanac en ik zouden zeer gaarne de nacht wakend in de slaapkamer doorbrengen.

— Mijn God, wat heeft dit alles toch te betekenen? vroeg zij zacht.

— Vraag niets gravin, doe een oud vriend slechts het genoegen, het verzoek van graaf Lord Panhurst in te willigen, mengde zich nu de Kermanac in het gesprek.

— Het zij dan zo, zei de gravin vastberaden, na even te hebben nagedacht.

Zij reikte de kolonel en Raffles beurtelings de hand, wendde zich op de drempel nog eens om, en zei:

— Ik zal in de grote logeerkamer op dezelfde verdieping gaan slapen. Dat is vlak bij de badkamer.

— Doe dat, gravin, maar spreek er met niemand een woord over, met niemand, letterlijk niemand! En met de klank van deze waarschuwing in de oren ging de gravin heen.

Ternauwernood was de deur achter haar dichtgevallen, of graaf de Rougemont trad op de Kermanac toe, vatte hem bij de schouders en keek hem aan met ogen die tot in het binnenste van zijn ziel wilden lezen.

— De waarheid, Louis! Waartoe dient dit? Waarom wil je, dat Gabriëlle vannacht niet in haar eigen kamer slaapt? Waarom mag zij het niet aan anderen mededelen? Wat gebeurt er in mijn huis?

Raffles was haastig naderbij getreden en zei:

— Kolonel de Kermanac, gij en graaf de Rougemont zijn jeugdvrienden, wat hier besproken moet worden, is niet voor de oren van een vreemdeling bestemd! Deel uw vriend ons vermoeden mede, maar om Godswil, doe het voorzichtig! Ik kom over een half uur terug en dan zal het tijd zijn voor ons onderzoek.

En vóór de kolonel antwoord had kunnen geven, had Raffles haastig het vertrek verlaten.

Hij begaf zich naar de logeerkamer van Brand en vond deze jonge man nog klaar wakker, verdiept in de lezing van een tijdschrift, dat zeker verscheidene jaren oud was.

En Raffles deelde Brand alles mede, wat er in de loop van de avond was voorgevallen.

Hij drukte Brand de hand en verliet het vertrek.

Toen hij de grote woonkamer weer binnenkwam, na te hebben aangeklopt, vond hij daar de Kermanac en de Rougemont tegenover elkaar zitten, zwijgend en blijkbaar diep ontroerd.

De Rougemont leunde met gesloten ogen achterover in zijn stoel en zijn gelaat vertoonde nog sporen van tranen.

Hij opende echter dadelijk de ogen, toen hij de deur hoorde sluiten, stond op, kwam wankelend naar Raffles toe,

greep diens rechterhand en drukte deze alsof hij haar verbrijzelen wilde.

— Als het de waarheid blijkt te zijn, mylord, dan, dan zult gij het geweest zijn, die ze aan het licht bracht, riep hij uit, opnieuw in snikken uitbarstend.

— Blijf, alstublieft, kalm, graaf! Bedenk toch, dat alles nog kan blijken een noodlottige vergissing, een waan te zijn geweest. Geef u toch niet al te spoedig over aan een hoopvolle verwachting, die misschien niet verwezenlijkt zal worden.

— En ik zeg u dat hij leeft! Hij leeft! riep de Rougemont met sidderende stem. Mijn vrouw heeft hem gezien, er valt niet langer aan te twijfelen. En ik ga met u mede, ik zou geen seconde rust hebben hier alleen!

— Het past mij ook niet u te weerhouden, zei Raffles op zachte toon. Bedenk echter wel, dat het misschien een moeilijke tocht zal worden.

De drie mannen verlieten het vertrek en het elektrische licht werd uitgedraaid.

Zij liepen zo zachtjes mogelijk de beide brede, eikenhouten trappen op en gingen het vertrek binnen, waar zich in de vorige nacht het geheimzinnige verschijnsel voor had gedaan.

Maar toen zij daar waren vroeg Raffles:

— Waar bevindt zich de logeerkamer van Edgar Lafonte?

— Op de vierde verdieping, in de zijvleugel, naast de biljardkamer.

— Wacht dan even op mijn terugkomst; ik wil mij gaan overtuigen dat hij slaapt.

Vlug als een kat sloop hij weg, met een geruisloosheid, die de anderen verbaasden.

Hij bleef nauwelijks vijf minuten weg en toen hij weer terugkeerde en de deur sloot, had zijn gelaat een ernstige uitdrukking.

— Weynu, slaapt hij? vroeg de Kermanac.

— Neen! Hij is niet in zijn kamer, antwoordde Raffles.

— Niet in zijn kamer? herhaalde de Rougemont langzaam. Wat betekent dat? Waar kan hij dan zijn?

— Ik weet het niet en het heeft ook geen doel in dit grote huis of daarbuiten in het park te zoeken. Laten wij voortmaken, zei Raffles kortaf.

Hij ging naar de ramen, sloot met zorg de gordijnen, zodat geen lichtstraal naar buiten zou kunnen doordringen en draaide toen de schakelaar van het elektrische licht om.

Hij had zijn jas uitgetrokken en betastte nu de houten wand met een snelheid, die de beide andere wellicht veel te denken zou hebben gegeven, als hun geest niet geheel vervuld was geweest van hetgeen er achter dat houten beschot wellicht te vinden zou zijn.

Het duurde enige tijd alvorens Raffles in een der talloze krullen van het houtwerk een klein bewegelijk stiftje had gevonden.

Hij drukte het neer en bijna op hetzelfde ogenblik ging met een zacht knarsend geluid een gedeelte van de lambrisering open.

Onmiddellijk drong een mufte, bedompte lucht het vertrek binnen.

Raffles hief zijn elektrische lantaarn voor zich uit en belichtte daarmee de ruimte, waartoe de geheime deur toegang gaf.

Het was een soort portaal, vrij hoog, maar zeer smal, nauwelijks zestig centimeter, hetwelk eindigde tegelijk met de kamerwand en aan de tegenovergestelde zijde het begin toonde van een smalle, steile, stenen trap.

— Die ruimte moet in een der tussenmuren zijn uitgespaard, fluisterde de Rougemont, die reeds op het eigenaardige portaal getreden was.

— Vooruit, beval Raffles kortaf.

Zij lieten de geheime deur openstaan en gingen behoedzaam voort, terwijl Raffles vooraan ging, de lantaarn voor zich uit houdend.

De zijwanden van de smalle gang en van de trap bestonden uit ruw behouwen, vierkante stenen en zo voortreffelijk werd er in die tijd gebouwd, dat de kalk onder volkomen gaaf was die ze aan elkander verbond.

Het verwulf was zó laag, dat Raffles zich moest bukken, om zijn hoofd

niet te stoten en nog steeds daalde de trap.

Raffles had reeds meer dan veertig treden geteld, toen hij eensklaps stil hield.

De trap hield op en bleek uit te lopen in een soort kelder, tamelijk lang en ongeveer twee meter breed.

— Wij moeten hier, dunkt mij, onder de grond zijn, fluisterde de Rougemont. Wij zijn wel minstens veertien meter gedaald!

Maar reeds onderzocht Raffles de wanden van de kelder.

Zij waren schijnbaar volkomen gaaf, nergens vertoonde zich een spleet, maar het was duidelijk dat deze ruimte nog een andere uitgang moest hebben dan de smalle trap, welke zij zoeven waren afgedaald.

Eindelijk kreeg Raffles op een der wanden een ruw getekende pop in het oog, die blijkbaar een monnik moest voorstellen.

De tekening was diep in de kalk ingegrift en de eeuwen hadden haar niet kunnen uitwissen.

Raffles hield zijn lantaarn dicht tegen de muur, boog zich zover mogelijk voorover en op deze wijze zag hij een zeer geringe verhevenheid, juist in een der ogen van de monnik.

Hij zette zijn duim op de verhevenheid en drukte.

Met een zacht piepend geluid draaide een der hoekpijlers, die de zoldering van de kelder schenen te steunen, om een onzichtbaar as en maakte aldus een smalle opening vrij, nauwelijks drie decimeter breed en bijna twee meter hoog.

En door die opening drong de frisse nachtlucht de kelder binnen.

Raffles doofde zijn lantaarn en wong zich het eerst door de opening, op de voet gevolgd door de beide anderen.

Hij bemerkte dat de opening uitstekend verborgen was achter hoogopgaand struikgewas, hetwelk groeide op de bodem van een diepe en smalle kloof, een eigenaardig ravijn. Het was alsof een reus hier aan het werk was geweest en het gesteente van de klip

met een monsterachtige bijl vaneen gespleten had.

De rand van de kloof moest minstens twaalf meter boven hun hoofd zijn en zij was zo smal dat de onderzoekers de beide zijwanden zeer gemakkelijk tegelijkertijd konden aanraken.

Het moest hier zelfs overdag zo duister zijn, dat slechts de ingewijde achter dat struikgewas het mechaniek zou weten te ontdekken, waarmee men de smalle deur moest openen in de hoek van de kelder.

Voorzichtig schreden de drie mannen achter elkaar voort, steeds langs de wand tastend.

Ongeveer twintig meter verder verwijdde de kloof zich plotseling en op hetzelfde ogenblik drong een dof, dreunend gerucht tot de drie mannen door.

Het was de branding, die de klippen aan de voet van de rots beukte.

Zij stonden aan het begin van een zeer groot hol en aan het andere einde was de diepblauwe nachthemel zichtbaar.

Het was duidelijk, dat zij zich hier aan het begin bevonden van een diep spelonken, welke de grillige natuur menigmaal uitspaart in de flanken der hardste rotsen.

De bodem was met een fijn gruis bedekt, waarvan de aard moeilijk te onderkennen viel.

Dat zij in een rotshol waren, bleek duidelijk uit de omstandigheid, dat zij de sterren niet langer boven hun hoofd konden zien.

Het hart van de Rougemont klopte als een hamer, toen hij de spelonk binnentrad, want hij begreep, dat hij op het punt stond het geheim der nachtelijke verschijning te ontraadselen.

Zij moesten nu zeer dicht bij elkaar blijven, want de duisternis was zo groot, dat men letterlijk geen hand voor ogen kon zien.

Maar juist op het ogenblik, dat Raffles zijn zaklantaarn wilde doen ontgloeien, vervulde een zwak, rossig schijnsel het andere uiteinde van het hol.

Even te voren had een zwak knetterend geluid geklonken, als van een lucifer, die wordt afgestroken.

En bij dat rode, flakkerende licht zagen de drie mannen, kort slechts, een man zitten, wiens gelaat belicht werd door het vlammetje van een waslucifer...

Raffles voelde, hoe de vingers van de Rougemont zich als een tang om zijn arm sloten. Hij hoorde de hijgende ademhaling van de oude man, het klapperen van zijn tanden.

— Grote God! bracht de Rougemont ten slotte nauwelijks hoorbaar uit, hees van ontzetting en ontroering, die man... dat is... het is mijn zoon! Het is Armand!

— Stil, om Godswil, wees stil! fluisterde Raffles hem toe. De ongelukkige bevindt zich vlak bij de uitgang van het rotshol, een onverwachte kreet, die hem doet schrikken, kan hem het evenwicht doen verliezen en naar beneden doen storten. Wij moeten trachten, hem ongemerkt te naderen.

Op dat ogenblik ging het vlammetje van de waslucifer uit en alles was weer in duisternis gedompeld.

— Laten wij elkaar bij de hand vasthouden en dan langs de wand tasten, beval Raffles. Op die wijze kunnen wij hem naderen, zonder hem aan het schrikken te maken.

Op de punten hunner voeten lopend, gingen zij verder. Voetje voor voetje naderden zij de ingang van het hol aan de zeezijde.

Maar eensklaps flakkerde het schijnsel opnieuw op. De zwakzinnige had blijkbaar een tweede lucifer ontstoken.

De afstand, die de drie mannen van de eenzame figuur scheidde, bedroeg nu ongeveer vijftien meter en het was duidelijk te zien wat daarginds voorviel.

Vlak bij de ingang zat, op zijn hurken, een jonge man, met een bleek gezicht. Naast hem lag een hoop dorre bladeren, die hij daar waarschijnlijk zelf had heengebracht. Hij scheen te eten van iets, dat op een lange, rauwe wortel leek.

Wéér doofde het licht.

Maar vóór de drie mannen verder konden gaan, gebeurde er iets heel onverwachts.

Een donkere schaduw vertoonde zich voor de opening van het hol, die afstak tegen de nachthemel. Het was de gedaante van een man, die langzaam, zeer langzaam naar boven kroop. De zwakzinnige, die met de rug naar de opening gekeerd zat, kon de naderende niet zien.

Maar eensklaps verhief de gedaante zich en scheen zich met een gesmoorde kreet op de niets vermoedende jonge man te werpen.

Even glansde er iets in het bijna uitgedoofde vlammetje van de ter aarde geworpen lucifer.

De Rougemont uitte een doordringende kreet.

— Armand! Armand! gilte hij, alleen gehoor gevend aan zijn ontzetting.

Maar reeds was de krankzinnige opgesprongen. Hij weerde instinctmatig de stoot af van het mes, dat zoeven gefonkeld had, maar blijkbaar slechts ten halve, want hij slaakte een woeste kreet van pijn en woede.

In de duisternis snelden de mannen zo snel zij konden naar de plek, waar nu een vreselijk gevecht was ontstaan.

Onder het lopen drukte Raffles op de knop van zijn lantaarn en het heldere schijnsel drong tot diep in het hol door.

En bij dat licht zagen zij, hoe daar twee mannen elkaar hielden omklemd, en om hun leven worstelden aan de rand van de afgrond.

De Rougemont had zijn revolver getrokken, maar hij durfde niet schieten, want de worstelenden veranderden telkens van plaats.

Langzaam maar zeker schoven beiden naar de rand van het hol.

Daar beneden bruijste de branding...

Met een uiterste krachtinspanning maakte de aanvaller zijn rechterarm vrij en deed een woedende stoot naar de krankzinnige. Deze verloor even het evenwicht en bonsde met het hoofd tegen de rotswand.

Maar met een laatste inspanning slingerde hij zijn vijand van zich af, toen deze opnieuw wilde toestoten.

De moordenaar wankelde achteruit, zijn voet gleed uit over een hoop vochtige bladeren, hij zwaaide woest met de armen en trachtte zich vast te grijpen aan de wand.

Maar de gladde rots bood geen houvast aan zijn krampachtig gekromde vingers en met een rauwe gil verdween hij over de rand van de klip...

Juist op dat ogenblik bereikten de drie mannen hijgend de ingang van het hol. Terwijl de Rougemont zich wenend over het lichaam van zijn zo wonderbaarlijk hervonden zoon heenboog, wikkeld Raffles snel het touw los, dat hij om zijn middel had geknoopt en bevestigde het uiteinde stevig aan een uitspringend gedeelte van de wand.

Hij maakte zijn lantaarn aan een knoop van zijn jas vast en greep vastberaden het touw. Snel liet hij zich afglijden en bereikte veilig de steenachtige bodem.

Raffles liet zijn lantaarn over de klippen schijnen en spoedig had hij het lichaam van de sluipmoordenaar ontdekt. Hij snelde er heen en liet het schijnsel op het gelaat van de man vallen.

— Edgar Lafonte! Ik dacht het wel, mompelde hij.

De ongelukkige leefde nog en haalde haast onmerkbaar adem.

Even sloeg hij de ogen op en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Ik sterf, moge God mij mijn misdaad vergeven; ik deed het, ik deed alles, ik verwisselde de herkenningfiches... Armand leefde en ik liet hem onder de naam van Le Fèbre in een gesticht opnemen... ik haatte hem meer dan ik ooit een man gehaat heb, omdat ik haar meer liefhad dan ooit iemand zal weten; hij en ik alleen kenden de geheime gang... wij vonden die als knapen, onder het spel... nu is alles voorbij... ik...

Zijn krachten ontzonken hem.

Een doffe snik, Edgar Lafonte had geboet...

.....
Een maand later was Armand de Rougemont volkomen hersteld, niet alleen van zijn wonden, maar ook van zijn waanzin. Het doodsgevaar, waarin hij verkeerd had, had hem een schok gegeven, die hem het bewustzijn hergaf.

En thans bestaat er geen gelukkiger paar dan hij en zijn bekoorlijk vrouwtje Suze; geen gelukkiger ouders zijn er mijlen in het rond te vinden dan de zo smartelijk beproefde graaf de Rougemont en zijn echtgenote.

Met innige dankbaarheid spreken zij nog steeds van de vreemdeling, die hun de verloren gewaande zoon hergaf...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Onderzee-rovers

10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 48.— VOOR f 28.⁸⁵

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. De Dood van Nick Fontana. — 2. Broederstrijd, door Will Ermine. — 3. De Spaanse Hacienda. — 4. De Musketiers op het Oorlogspad, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. Op eigen Houtje, door Luke Short. — 6. De Overval op de Postkoets. — 7. Cactus Wolf, door Ch. H. Snow. — 8. Een Satanskind, door Kenneth Perkins. — 9. De Dood en het Hoefijzer door Danny Capstan. — 10. Ridders der Prairiën, door Zane Grey.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 48.—, nu **VOOR SLECHTS** f 28.⁸⁵, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.⁸⁵ of 1e termijn.

Men vermeldt: « Nieuwste W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266